

แผนพัฒนาท้องถิ่น ฉบับที่ ๒

(พ.ศ.๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

ทบทวนครั้งที่ ๑/๒๕๖๖

PLAN

งานวิเคราะห์นโยบายและแผน
ฝ่ายอำนวยการ สำนักปลัดเทศบาล
เทศบาลตำบลหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น

ส่วนที่ ๒

ยุทธศาสตร์การพัฒนางองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑. แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๘๐)

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖๕ กำหนดให้รัฐพึงจัดให้มียุทธศาสตร์ชาติ เป็นเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ตามหลักธรรมาภิบาลเพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่างๆ ให้ สอดคล้องและบูรณาการกันเพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันไปสู่เป้าหมายดังกล่าว โดยให้เป็นไปตามที่ กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ และต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติการจัดทำ ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ โดยกำหนดให้มีการแต่งตั้ง คณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อรับผิดชอบในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิธีการการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ ในการติดตาม การตรวจสอบ และการประเมินผล รวมทั้ง กำหนดมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทุกภาคส่วนดำเนินการให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ

ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๘๐) เป็นยุทธศาสตร์ชาติฉบับแรกของประเทศไทย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งจะต้องนำไปสู่การปฏิบัติเป็นแผนแม่บทหลักของการพัฒนาประเทศ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) รวมทั้งการปรับโครงสร้าง ประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย ๔.๐ ตลอดจนประเด็นการปฏิรูปประเทศนอกจากนั้นได้ให้ความสำคัญกับการมี ส่วนรวมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนทั้งในระดับกลุ่มอาชีพระดับภาคและระดับประเทศในทุกชั้นตอน อย่างกว้างขวางและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์และทิศทางการพัฒนาประเทศรวมทั้งร่วมจัดทำ รายละเอียดยุทธศาสตร์ของยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี เพื่อมุ่งสู่ “ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” การพัฒนา ประเทศให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขเศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนภายใต้กระแสการ เปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็วคาดการณ์ได้ยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้นโดยเร่ง สร้างภูมิคุ้มกันเพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยงและเสริมรากฐานประเทศด้านต่างๆให้เข้มแข็งควบคู่ไปกับการพัฒนาคน และสังคมไทยให้มีคุณภาพมีโอกาสดำรงชีพและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม อย่างเป็นธรรมรวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและ การบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมโดยมีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศ ดังนี้

วิสัยทัศน์

“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว

ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อสนองต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่ การมี เอกราช อธิปไตย การดำรงอยู่อย่างมั่นคง และยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุก รูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่น มีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมี เกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ความเจริญเติบโตของชาติ ความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของ ประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร ความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสถานะแวดล้อมระหว่างประเทศ และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกันด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก อย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี

ความมั่นคง หมายถึง การมีความมั่นคงปลอดภัยจากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้ง ภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครอบครัว และปัจเจกบุคคล

และมีความมั่นคงในทุกมิติ ทั้งมิติทางการทหาร เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง เช่น ประเทศมีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์มีความเข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน มีระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลไกที่นำไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่องและโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล สังคมมีความปรองดองและความสามัคคี สามารถนึกกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ ชุมชนมีความเข้มแข็ง ครอบครัวมีความอบอุ่น ประชาชนมีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีการออมสำหรับวัยเกษียณ ความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน

ความมั่นคง หมายถึง ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและมีความยั่งยืนจนเข้าสู่กลุ่มประเทศรายได้สูง ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรมีความอยู่ดีมีสุข ได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น และมีการพัฒนาอย่างทั่วถึงทุกภาคส่วนมีคุณภาพชีวิตตามมาตรฐานขององค์การสหประชาชาติ ไม่มีประชาชนที่อยู่ในภาวะความยากจนเศรษฐกิจในประเทศมีความเข้มแข็ง ขณะเดียวกันต้องมีความสามารถในการแข่งขันกับประเทศต่างๆทั้งในตลาดโลกและตลาดภายในประเทศเพื่อให้สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศตลอดจนมีการสร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคตเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงไป และประเทศไทยมีบทบาทที่สำคัญในเวทีโลก และมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างแน่นแฟ้นกับประเทศในภูมิภาคเอเชีย เป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาค ทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ เพื่อให้เป็นพลังในการพัฒนา นอกจากนี้ยังมีความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อไปได้ ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญาทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่อยู่บนหลักการใช้ การรักษาและการฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจนเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศ การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้นและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม รัฐบาลมีนโยบายที่มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืนและให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน

โดยมีเป้าหมายการพัฒนาประเทศ คือ “**ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุข เศรษฐกิจพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สังคมเป็นธรรม ฐานทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน**” โดยยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ พัฒนาค้นในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ สร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม โดยการประเมินผลการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ชาติ ประกอบด้วย

- ๑) ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยและสังคมไทย
- ๒) ชีตความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาเศรษฐกิจ และการกระจายรายได้
- ๓) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ
- ๔) ความเท่าเทียมและความเสมอภาคของสังคม
- ๕) ความหลากหลายทางชีวภาพ คุณภาพสิ่งแวดล้อม และความยั่งยืนของ

ทรัพยากรธรรมชาติ

๖) ประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการเข้าถึงการให้บริการของภาครัฐ

๔. ประเด็นยุทธศาสตร์ชาติ

๔.๑ ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง

- (๑) การรักษาความสงบภายในประเทศ
- (๒) การป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง
- (๓) การพัฒนาศักยภาพของประเทศให้พร้อมเผชิญภัยคุกคามที่กระทบต่อความมั่นคงของชาติ
- (๔) การบูรณาการความร่วมมือด้านความมั่นคงกับอาเซียนและนานาชาติ รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มีใช้ภาครัฐ
- (๕) การพัฒนากลไกการบริหารจัดการความมั่นคงแบบองค์รวม

๔.๒ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

- (๑) การเกษตรสร้างมูลค่า
- (๒) อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต
- (๓) สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว
- (๔) โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก
- (๕) พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

๔.๓ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

- (๑) การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม
- (๒) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต
- (๓) ปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่
- (๔) การตระหนักถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย
- (๕) การเสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดี
- (๖) การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์
- (๗) การเสริมสร้างศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและพัฒนาประเทศ

๔.๔ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม

- (๑) การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ
- (๒) การกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี
- (๓) การเสริมสร้างพลังทางสังคม
- (๔) การเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเอง และการจัดการตนเอง

๔.๕ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

- (๑) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว
- (๒) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจภาคทะเล
- (๓) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ
- (๔) พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้นความเป็นเมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง
- (๕) พัฒนาความมั่นคงน้ำ พลังงาน และเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๖) ยกระดับกระบวนการทัศน์เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ

๔.๖ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการ

ภาครัฐ

(๑) ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการอย่างสะดวกรวดเร็ว โปร่งใส

(๒) ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมาย และเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่

(๓) ภาครัฐมีขนาดเล็กกะทัดรัด เหมาะสมกับภารกิจ ส่งเสริมให้ประชาชนและทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

(๔) ภาครัฐมีความทันสมัย

(๕) บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึกมีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ

(๖) ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(๗) กฎหมายมีความสอดคล้องเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ และมีเท่าที่จำเป็น

(๘) กระบวนการยุติธรรมเคารพสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติต่อประชาชน

โดยเสมอภาค

สรุป แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) มี ๖ ยุทธศาสตร์

๑. ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง
๒. ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน
๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน
๔. ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม
๕. ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
๖. ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

๒. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

การกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เป็นแผนพัฒนาฉบับแรกที่เริ่มต้นกระบวนการยกร่างกรอบแผนภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติและจะมีผลในการใช้เป็นกรอบเพื่อกำหนดแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ และแผนปฏิบัติการในช่วง ๕ ปีที่สองของยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ยังน้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นหลักนำทางการขับเคลื่อนและวางแผนการพัฒนาประเทศไปสู่การบรรลุเป้าหมายในมิติต่าง ๆ ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติอย่างเป็นรูปธรรม และโดยที่ทั่วโลกรวมถึงประเทศไทยอยู่ในสภาวะที่ต้องเผชิญกับความท้าทายจากภายนอกและภายในประเทศที่มีความผันแปรสูงและมีแนวโน้มจะทวีความรุนแรงมากขึ้นในอนาคตทั้งที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และโครงสร้างภายในประเทศที่ยังมีข้อจำกัดภายในที่รอการปรับปรุงแก้ไขในหลายมิติ การกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะต่อไป จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับปัจจัยทั้งภายนอกและภายใน ตลอดจนผลจากการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยที่จะมีอิทธิพลต่อโครงสร้างและองค์ประกอบของประเทศในทุกมิติ เพื่อนำมาประมวลผลประกอบการกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศที่ควรมุ่งไปในอนาคต บนหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของโลก (Sustainable Development Goals: SDGs) ตลอดจนสามารถนำพาประเทศให้เติบโตต่อไปท่ามกลางความผันผวนที่เกิดขึ้นเพื่อให้ประเทศไทยสามารถสร้างสรรโอกาสจากความท้าทายภายนอกสามารถมีเสริมสร้างความเข้มแข็งจากภายใน ให้สามารถเติบโตต่อไปได้อย่างมั่นคงท่ามกลางความผันแปรที่เกิดขึ้นรอบ

ด้านจากภายนอก และสามารถบรรลุเป้าหมายระยะ ๒๐ ปี ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติตามกรอบระยะเวลาที่คาดหวังไว้ โดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) การกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศ เพื่อพลิกโฉมประเทศ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” มีกรอบเป้าหมาย ๔ มิติการพัฒนา และแนวทางการพัฒนา ๑๓ ด้าน ดังนี้-

๑. มิติการพัฒนาภาคการผลิตและบริการ เป้าหมาย

๑.ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

๑.๑ ภาคการเกษตรของไทยได้รับการปรับโครงสร้างให้เป็นภาคการผลิตที่มีผลตอบแทนสูง ผ่านการยกระดับผลิตภาพ การพัฒนาคุณภาพของผลผลิต และการปรับเปลี่ยนประเภทของการผลิตจากการผลิตที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำไปสู่การผลิตที่มีมูลค่าเพิ่มสูง สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่และความต้องการของตลาด โดยส่งเสริมการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและภูมิปัญญาในการผลิตและการพัฒนาศักยภาพของเกษตรกรด้วยการสนับสนุนข้อมูลและองค์ความรู้ที่จำเป็น รวมทั้งการสนับสนุนการดำเนินงานของสถาบันเกษตรกร

๑.๒ เกษตรกรสามารถเข้าถึงช่องทางการตลาดสินค้าเกษตรที่หลากหลาย อาทิเช่น การขายตรงให้กับผู้ค้าปลีกหรือผู้ส่งออก การขายสินค้าผ่านช่องทางออนไลน์ การท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรม และการทำเกษตรกรรมและการทำเกษตรพันธสัญญากับผู้แปรรูป

๑.๓ โครงสร้างพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อภาคการเกษตรและเกษตรแปรรูปได้รับการพัฒนาให้เพียงพอต่อความต้องการและมีประสิทธิภาพ อาทิเช่น แหล่งน้ำเพื่อการเกษตร ระบบการตรวจรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์การเกษตร และโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านโลจิสติกส์การเกษตร

๑.๔ เทคโนโลยีชีวภาพเพื่อแปรรูปและสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลผลิตและวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรได้รับการวิจัยและการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและมีกลไกการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่ส่งเสริมให้เกิดการนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ (Bioeconomy)

๒.ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณค่าและความยั่งยืน

๒.๑ ประเทศไทยมีภาพลักษณ์ในฐานะจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณค่าและใส่ใจในความยั่งยืน

๒.๒ การท่องเที่ยวไทยมีจุดเด่นด้านการท่องเที่ยวรูปแบบเฉพาะ เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เชิงเกษตร เชิงการแพทย์และการส่งเสริมสุขภาพ เชิงอาหารและวัฒนธรรม เชิงธุรกิจและเชิงกีฬา

๒.๓ การท่องเที่ยวไทยมีกิจกรรมที่หลากหลายพร้อมทั้งมีบริการที่ได้มาตรฐานสากล สามารถเพิ่มมูลค่าและดึงดูดนักท่องเที่ยวเป้าหมายทั้งไทยและต่างชาติที่มีคุณภาพและมีความเต็มใจจ่ายสูง

๒.๔ แหล่งท่องเที่ยวได้รับการดูแลรักษาให้มีความยั่งยืนและเน้นคุณค่าอย่างเหมาะสมกับพื้นที่ผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

๒.๕ รายได้จากการท่องเที่ยวมีส่วนช่วยกระจายตัวสู่เมืองรองในทุกภูมิภาคและกระจายตัวสู่ชุมชนและผู้ประกอบการรายย่อยในพื้นที่มากขึ้น ผ่านการเพิ่มมูลค่าด้วยการสร้างอัตลักษณ์ของพื้นที่อย่างเต็มศักยภาพ

๓.ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าของอาเซียน

๓.๑ อุตสาหกรรมของยานยนต์ไทยปรับตัวสู่การเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าของอาเซียน

๓.๒ ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมยานยนต์สูงมีการสนับสนุนการลงทุนพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมเกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้ารวมถึงการพัฒนาทักษะแรงงานอย่างต่อเนื่อง

๓.๓ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีมาตรการลดผลกระทบที่จะมีต่อผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมยานยนต์ดั้งเดิมและภาคการผลิตอื่นที่เกี่ยวข้อง อาทิเช่น เกษตรกรผู้ผลิตพืชพลังงาน

๓.๔ ปริมาณการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าภายในประเทศไทยเพิ่มขึ้นในทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป รถโดยสารสาธารณะในเมืองหลักปรับสู่ระบบการขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าทั้งหมด

๓.๕ ประเทศไทยมีสถานีอัดประจุไฟฟ้าอย่างเพียงพอครอบคลุมเส้นทางคมนาคมสำคัญทั่วประเทศ

๔. ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

๔.๑ อุตสาหกรรมเครื่องมือแพทย์และบริการทางการแพทย์และสุขภาพที่มีพื้นฐานอยู่บนศักยภาพและความได้เปรียบทางการแข่งขันของประเทศเป็นเครื่องยนต์สำคัญที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยมีการลงทุนในงานวิจัยและพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีขั้นสูงอย่างต่อเนื่อง

๔.๒ ประเทศไทยมีชื่อเสียงด้านการรักษาโรคเฉพาะทางและการบริการทางการแพทย์ขั้นสูง เช่น การผ่าตัดต้อกระจก การผ่าตัดหัวใจ และการรักษาโรคมะเร็ง เป็นต้น รวมถึงเป็นจุดหมายปลายทางของบริการทางการแพทย์บริการด้านความสวยความงามและบริการส่งเสริมสุขภาพ

๔.๓ ระบบสาธารณสุขได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและขยายศักยภาพ มีการปรับสู่ Smart Medical / Smart Healthcare โดยการนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อรองรับกับการดำรงชีวิตสมัยใหม่และเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนความต้องการใช้ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ

๔.๔ บุคลากรและทรัพยากรด้านสาธารณสุขมีการกระจายตัวอย่างเพียงพอและเหมาะสมกับผู้รับบริการจากทั้งในและต่างประเทศ

๕. ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและจุดยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

๕.๑ ประเทศไทยเป็นประตูการค้า บริการ และการลงทุนที่สำคัญของอาเซียน โดยมีกฎระเบียบและกระบวนการนำเข้าส่งออกที่มีประสิทธิภาพ เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจ ลดต้นทุนทางด้านโลจิสติกส์และเพื่อเพิ่มความได้เปรียบในการแข่งขัน

๕.๒ ประเทศไทยมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการขนส่งสินค้าและการค้าผ่านแดน ยกระดับระบบบริหารจัดการโลจิสติกส์และการเชื่อมโยงโครงข่ายเส้นทางคมนาคมขนส่งในอาเซียนอย่างไร้รอยต่อ

๕.๓ ประเทศไทยมีนโยบายและมาตรการจูงใจสนับสนุนให้เกิดการขยายตัวด้านการค้าและการลงทุน การจัดทำข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพและเชื่อมโยงผู้ประกอบการในประเทศให้เป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานการค้าการลงทุนของโลก

๕.๔ ผู้ประกอบการและแรงงานด้านโลจิสติกส์ของไทยมีองค์ความรู้และทักษะที่เหมาะสมสำหรับการให้บริการที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพและคุณภาพสูง มีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการปรับปรุงแบบธุรกิจที่สอดคล้องต่อการเปลี่ยนแปลงและมีศักยภาพในการแข่งขันทั้งในระดับประเทศและระดับสากล

๖. ไทยเป็นฐานการผลิตอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและบริการดิจิทัลของอาเซียน

๖.๑ ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ดิจิทัลคอนเทนต์และเป็นผู้ให้บริการด้านดิจิทัลที่สำคัญของอาเซียน

๖.๒ เทคโนโลยี องค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและบริการด้านดิจิทัล ทั้งด้านซอฟต์แวร์และการสร้างสรรค์ดิจิทัลคอนเทนต์ ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ด้วยความร่วมมือของภาคสถาบันการศึกษา และผู้ประกอบการพร้อมทั้งมีกลไกสนับสนุนให้เกิดเทคโนโลยี องค์ความรู้และนวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์

๖.๓ ประเทศไทยมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและปัจจัยแวดล้อมที่ส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้านดิจิทัล อาทิเช่น อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง แรงงานที่มีทักษะสอดคล้องกับความต้องการและกฎระเบียบที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงและมีประสิทธิภาพสูง

๖.๔ ภาครัฐมีระบบเฝ้าระวังและป้องกันการโจมตีทางไซเบอร์ โดยทุกภาคส่วนมีความตระหนักถึงความมั่นคงปลอดภัยทางไซเบอร์ประชาชนและผู้ประกอบการมีทักษะในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้เกิดประโยชน์และปลอดภัย

๒. มิติการพัฒนาโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม

๗. ไทยมี SMEs ที่เข้มแข็งมีศักยภาพสูงและสามารถแข่งขันได้

๗.๑ ประเทศไทยมีระบบนิเวศน์ (Eco system) ที่เหมาะสมต่อการเติบโตของ SMEs โดยมีการแข่งขันทางการค้าที่เปิดกว้างและเป็นธรรม ความเหลื่อมล้ำระหว่าง SMEs และธุรกิจขนาดใหญ่ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและนวัตกรรมทางการเงินทางเลือกที่เหมาะสม องค์ความรู้และเทคโนโลยีที่จำเป็น รวมถึงตลาดภาครัฐและช่องทางตลาดใหม่ๆ ลดลง โดยมีการสนับสนุนจากภาครัฐที่ตรงกับความต้องการเฉพาะของผู้ประกอบการ

๗.๒ SMEs ไทยมีศักยภาพสูง ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีองค์ความรู้และนวัตกรรม โดยเฉพาะการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพัฒนารูปแบบธุรกิจ และเพิ่มมูลค่าของสินค้าและบริการ ตลอดจนสามารถปรับตัวสู่ธุรกิจใหม่ที่มีแนวโน้มความต้องการมากขึ้นในอนาคต อาทิเช่น ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม หรือสินค้าและบริการทางสุขภาพ

๗.๓ SMEs ไทยมีบทบาทในภาคการส่งออกมากขึ้น สามารถเชื่อมโยงเข้าสู่ห่วงโซ่มูลค่าโลกได้ โดยเฉพาะในภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย

๗.๔ วิสาหกิจชุมชนมีศักยภาพ ผลิตได้และขายเป็น สามารถนำอัตลักษณ์ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาของชุมชนมาสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่สินค้าและบริการและสามารถสร้างงาน สร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชน

๗.๕ วิสาหกิจเพื่อสังคมขยายตัวและเติบโตอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีบทบาทมากขึ้นในการพัฒนาชุมชน สังคม และสิ่งแวดล้อม อาทิเช่น การสร้างการมีส่วนร่วมและกระจายผลประโยชน์จากการดำเนินธุรกิจไปสู่ชุมชน การสร้างงานในกลุ่มผู้ด้อยโอกาส และการพัฒนาสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๘. ไทยมีพื้นที่และเมืองหลักของภูมิภาคที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจ ทนสมัยและน่าอยู่

๘.๑ มีพื้นที่และเมืองหลักของภูมิภาคได้รับการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเต็มศักยภาพ มีการพัฒนาเมืองหลักและการเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจในทุกภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามแนวระเบียงเศรษฐกิจทั้งในระดับภายในประเทศและระดับภูมิภาค รวมถึงการเชื่อมโยงระหว่างเมืองและชนบทโดยรอบ

๘.๒ บริการสาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษา และบริการสาธารณสุข มีคุณภาพมาตรฐานใกล้เคียงกันระหว่างพื้นที่ รวมถึงการจัดสรรงบประมาณบุคลากร และทรัพยากรที่สำคัญอื่นๆ อย่างเพียงพอและเหมาะสม

๘.๓ พื้นที่เศรษฐกิจและเมืองหลักทั่วประเทศมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างทั่วถึงมีประสิทธิภาพและดำเนินงานได้อย่างยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการคมนาคมขนส่งในเมืองและระบบสารสนเทศดิจิทัลที่มีความครอบคลุม สามารถเข้าถึงได้เพื่อรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจในภูมิภาคและพัฒนาปัจจัยดึงดูดการพัฒนาสู่ภูมิภาคอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งมีสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและยั่งยืน

๘.๔ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีศักยภาพในการกำกับดูแลและกำหนดมาตรฐานการให้บริการสาธารณะ ขณะที่ชุมชนสถาบันการศึกษาและภาคเอกชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการออกแบบและขับเคลื่อนการพัฒนาที่เหมาะสมและตอบโจทย์ความต้องการของคนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง

๙. ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม

๙.๑ คนยากจนข้ามรุ่นลดลง จากมาตรการให้ความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาแบบมุ่งเป้าและเทคโนโลยีสารสนเทศที่สามารถระบุตัวบุคคลปัญหาและความต้องการได้อย่างแม่นยำและมีประสิทธิภาพ

๙.๒ นโยบายการเงินการคลังและกฎหมายสามารถสนับสนุนการกระจายรายได้และสร้างความเป็นธรรมในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๙.๓ ทุกกลุ่มคนสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างครอบคลุมทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยเฉพาะในชนบทและพื้นที่ห่างไกลเพื่อลดความเหลื่อมล้ำของโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมและระหว่างพื้นที่

๙.๔ เด็กจากครอบครัวยากจนได้รับการช่วยเหลือให้สามารถเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับที่สูงกว่าการศึกษาภาคบังคับได้อย่างเสมอภาค เพื่อเพิ่มโอกาสการเลื่อนขั้นทางเศรษฐกิจและสังคมอันจะนำไปสู่การลดความเหลื่อมล้ำในประชากรรุ่นถัดไป

๙.๕ คนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม สอดคล้องกับบริบทความจำเป็น บนฐานของความยั่งยืนทางการคลัง

๙.๖ ระบบประกันสังคมได้รับการพัฒนาทั้งในด้านรูปแบบ เงินสมทบและสิทธิประโยชน์ให้สอดคล้องกับความต้องการและลักษณะการทำงานที่หลากหลายสามารถจูงใจให้แรงงานนอกระบบเข้าสู่ระบบและสร้างหลักประกันให้แก่แรงงานในภาวะวิกฤตได้

๙.๗ ระบบความคุ้มครองทางสังคมของไทยมีความบูรณาการเชื่อมโยงกันตั้งแต่ระดับนโยบาย ฐานข้อมูล ระดับปฏิบัติ จนถึงการติดตามประเมินผล โดยมีระบบที่สามารถระบุจุดสิทธิของความคุ้มครองทางสังคมที่แต่ละบุคคล คราวเรือนพึงได้รับ

๓. มิติการพัฒนาความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๑๐. ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

๑๐.๑ ขยะได้รับการหมุนเวียนกลับไปใช้ประโยชน์ในสัดส่วนที่สูงขึ้น ผ่านการปรับปรุงระบบการจัดการ รวมทั้งการแก้ไขหรือกำหนดกฎระเบียบที่จำเป็นเพิ่มเติม อาทิเช่น การกำหนดมาตรการเชิงบังคับสำหรับการคัดแยกขยะตั้งแต่ต้นทาง การมีข้อกำหนดด้านการออกแบบบรรจุภัณฑ์พลาสติกให้เอื้อต่อการรีไซเคิล การพัฒนาเทคโนโลยีในการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อย่างเป็นระบบ รวมทั้งการแก้ไขกฎ ระเบียบ ที่เป็นอุปสรรคต่อการผลิตสินค้าจากวัสดุเหลือใช้

๑๐.๒ ประเทศไทยมีศักยภาพในการรีไซเคิลน้ำทิ้ง โดยเริ่มจัดทำระบบในพื้นที่ที่มีความพร้อม อาทิเช่น นิคมอุตสาหกรรม และชุมชนขนาดใหญ่

๑๐.๓ พลังงานหมุนเวียนเป็นแหล่งพลังงานหลักสำหรับการพัฒนากำลังการผลิตไฟฟ้าใหม่ของประเทศ โดยการปรับเปลี่ยนตลาดการซื้อขายไฟฟ้าไปสู่รูปแบบตลาดเสรี เพื่อส่งเสริมการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนของผู้ผลิตรายย่อยและภาคประชาชนและการปรับปรุงระบบสายส่งไฟฟ้าและการจัดการให้สามารถรองรับไฟฟ้าที่ผลิตจากพลังงานทดแทนในสัดส่วนที่สูงขึ้น

๑๐.๔ การใช้งานยานยนต์ไฟฟ้ามีสัดส่วนที่สูงขึ้นทั้งในระบบขนส่งมวลชนและยานพาหนะส่วนบุคคล

๑๐.๕ ผลิตภัณฑ์ที่มาจากวัสดุเหลือใช้และมีการปล่อยคาร์บอนในปริมาณต่ำตลอดวงจรชีวิตได้รับการสนับสนุน ทั้งในด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมสำหรับการผลิตและมาตรการทางการเงินการคลังเพื่อจูงใจผู้ประกอบการ

๑๑. ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๑๑.๑ พื้นที่ที่ประสบภัยธรรมชาติซ้ำซากและพื้นที่ที่มีแนวโน้มจะเผชิญกับผลกระทบที่รุนแรงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้รับการจัดการให้มีความเสี่ยงที่ลดลง ผ่านการใช้มาตรการป้องกันภัยที่ยั่งยืนและมาตรการการปรับตัวที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่และการดำเนินชีวิตของประชาชน

๑๑.๒ ทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญต่อการป้องกันความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อาทิเช่น ป่าต้นน้ำ ป่าชายเลนและพื้นที่ชุ่มน้ำ ได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟูให้อยู่ในสภาพดี

๑๑.๓ เป้าหมายด้านการลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ได้รับการบูรณาการเข้ากับการวางแผนการพัฒนาพื้นที่ ทั้งการใช้ประโยชน์ที่ดิน และการจัดทำโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งก่อสร้าง

๑๑.๔ ระบบการจัดการภัย ทั้งการคาดการณ์ การเตือนภัย การเผชิญเหตุ และการฟื้นฟูหลังเกิดภัย ในทุกระดับได้รับการปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพและศักยภาพที่สูงขึ้น

๑๑.๕ ทุกภาคส่วนได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการเตรียมพร้อมรับมือกับภัยธรรมชาติและการปรับตัวเพื่อลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะการมีมาตรการช่วยเหลือกลุ่มคนเปราะบาง อาทิเช่น คนยากจน และเกษตรกรที่มีแนวโน้มได้รับผลกระทบมากกว่าประชากรกลุ่มอื่น

๔. มติการพัฒนาปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ

๑๒. ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต

๑๒.๑ ระบบการศึกษาไทยตั้งแต่ระดับปฐมวัยมีคุณภาพมาตรฐานใกล้เคียงกันภายในประเทศและเทียบเท่าระดับสากล โดยมุ่งพัฒนาคนให้มีทักษะที่จำเป็นในโลกยุคใหม่อย่างรอบด้าน อาทิเช่น ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ ทักษะด้านดิจิทัลและทักษะการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงทักษะทางสังคม พฤติกรรม อาทิเช่น ทักษะการคิดเชิงวิพากษ์ ความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการปรับตัว การยอมรับความแตกต่างและการสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่น พร้อมทั้งส่งเสริมการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต

๑๒.๒ ระบบการศึกษาและกลไกที่เกี่ยวข้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของเด็กแต่ละกลุ่ม ตั้งแต่กลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษจนถึงกลุ่ม NEETs (กลุ่มเด็กและเยาวชนอายุระหว่าง ๑๕ - ๒๔ ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้อยู่ในระบบฝึกอบรมใดๆ)

๑๒.๓ สถาบันอุดมศึกษาสามารถปรับบทบาทในการผลิตและพัฒนาากำลังคนให้มีปริมาณและคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและสนับสนุนการมุ่งสู่การเป็น Hi-Value and Sustainable Thailand รวมถึงมีบทบาทในการพัฒนาทุนมนุษย์ในทุกช่วงวัย (นอกเหนือจากวัยเรียน)

๑๒.๔ ระบบการฝึกอบรมเพื่อปรับและยกระดับทักษะฝีมือแรงงาน (Reskill /Upskill /New skill) มีคุณภาพ ทันสมัย ได้มาตรฐาน ตอบโจทย์ความต้องการอย่างตรงจุดทุกคนสามารถเข้าถึงได้โดยเฉพาะการฝึกอบรมเพื่อโยกย้ายแรงงานไปสู่ภาคการผลิตและบริการเป้าหมายภายใต้การสร้างเศรษฐกิจมูลค่าสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและสำหรับผู้มีความเสี่ยงจากการถูกทดแทนจากระบบอัตโนมัติ กลุ่มวัยแรงงานตอนปลายและผู้สูงอายุ

๑๒.๕ นโยบายการบริหารจัดการกำลังคนภายใต้บริบทสังคมผู้สูงวัยมีความชัดเจน และสามารถลดทอนความเสี่ยงในการขาดแคลนกำลังแรงงาน อาทิเช่น การขยายอายุเกษียณ การยกระดับผลิตภาพแรงงานไทย และการดึงดูดแรงงานทักษะสูงจากต่างประเทศ

๑๒.๖ ระบบบริหารจัดการกำลังคนและฐานข้อมูลสารสนเทศด้านกำลังคนของประเทศมีความบูรณาการนำไปสู่การออกแบบนโยบายที่เฉพาะเจาะจงและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๑๒.๗ สถาบันทางสังคมเอื้อต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ตั้งแต่การส่งเสริมการเลี้ยงดูบุตร การปฏิรูปสื่อและอุตสาหกรรมบันเทิงจนถึงมาตรการที่เอื้อต่อการมีสุขภาพดี มีความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อมและมีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมส่วนรวม

๑๓. ไทยมีภาครัฐที่มีสมรรถนะสูง

๑๓.๑ การทำงานของภาครัฐมีความบูรณาการและเป็นเอกภาพ ตั้งแต่ระดับนโยบายระดับปฏิบัติจนถึงการติดตามประเมินผล ทั้งระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาครัฐและเอกชน รวมถึงการดำเนินงานร่วมกับภาคีการพัฒนาอื่นๆ

๑๓.๒ โครงสร้างของหน่วยงานภาครัฐมีความยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยน ควบรวมหรือยกเลิกภารกิจให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

๑๓.๓ ภาครัฐมีความยั่งยืนทางการเงินคลัง มีความสามารถในการจัดเก็บรายได้เพิ่มขึ้น และมีการบริหารจัดการรายจ่ายอย่างมีประสิทธิภาพโดยการปรับบทบาทและลดภารกิจเหลือเพียงเท่าที่จำเป็น

๑๓.๔ การบริหารงานภาครัฐและการให้บริการสาธารณะปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัลเต็มรูปแบบ

๑๓.๕ กฎหมาย ระเบียบ และมาตรการภาครัฐมีความทันสมัย ไม่ซ้ำซ้อน มีการบังคับใช้ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและสนับสนุนการพลิกโฉมประเทศไปสู่การเป็น Hi-Value and Sustainable Thailand

๑๓.๖ ทุกภาคส่วน ทั้งภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และภาคประชาชน มีบทบาทในการออกแบบ จัดทำ และขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่การเป็น Hi-Value and Sustainable Thailand รวมถึงมีบทบาทในการติดตามตรวจสอบการทำงานของภาครัฐในทุกระดับอย่างเป็นรูปธรรม

13 หมายเหตุเพื่อพลิกโฉมประเทศ

แบ่งตาม 4 มิติการพัฒนา

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) (SDGs)

"เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน" หรือ Sustainable Development Goals (SDGs) เป็นทิศทางการพัฒนามีเป้าหมาย SDGs ๑๗ ข้อ ที่สหประชาชาติ ที่ทั่วโลกจะทำให้ได้ภายในปี ๒๐๓๐ ซึ่งหลายประเทศก็ได้ออกวิสัยทัศน์เชิงนโยบายหลายแบบรวมทั้งแนวคิดประเทศไทย ๔.๐ ซึ่งสามารถจำแนกออกได้เป็น ๕ กลุ่ม ประกอบด้วย:

- กลุ่ม People ที่ว่าด้วยเรื่องคุณภาพชีวิตของผู้คน (เป้าหมายที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕)
- กลุ่ม Prosperity ที่ว่าด้วยเรื่องความเจริญทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนและครอบคลุม (เป้าหมายที่ ๗, ๘, ๙, ๑๐, ๑๑)
- กลุ่ม Planet ที่ว่าด้วยเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (เป้าหมาย ๖, ๑๒, ๑๓, ๑๔, ๑๕)
- กลุ่ม Peace ที่ว่าด้วยเรื่อง สันติภาพ สถาบันที่เข้มแข็ง และความยุติธรรม (เป้าหมาย ๑๖)
- กลุ่ม Partnership ที่ว่าด้วยเรื่องการเป็นหุ้นส่วนเพื่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (เป้าหมาย ๑๗)

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติให้กรอบความหมายจำนวน ๑๗ เป้าหมาย ดังนี้:

- เป้าหมายที่ ๑: ขจัดความยากจน
- เป้าหมายที่ ๒: ยุติความหิวโหย บรรลุความมั่นคงทางอาหารและยกระดับโภชนาการสำหรับทุกคนในทุกวัย
- เป้าหมายที่ ๓: สร้างหลักประกันว่าคนมีชีวิตที่มีสุขภาพดีและส่งเสริมสวัสดิภาพสำหรับทุกคนในทุกวัย
- เป้าหมายที่ ๔: สร้างหลักประกันว่าทุกคนมีการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างครอบคลุมและเท่าเทียม และสนับสนุนโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- เป้าหมายที่ ๕: บรรลุความเท่าเทียมระหว่างเพศ และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่สตรีและเด็กหญิง
- เป้าหมายที่ ๖: สร้างหลักประกันว่าจะมีการจัดให้มีน้ำและสุขอนามัยสำหรับทุกคนและมีการบริหารจัดการที่ยั่งยืน
- เป้าหมายที่ ๗: สร้างหลักประกันให้ทุกคนสามารถเข้าถึงพลังงานสมัยใหม่ที่ยั่งยืนในราคาที่ย่อมเยา
- เป้าหมายที่ ๘: ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่ มีผลิตภาพ และการมีงานที่เหมาะสมสำหรับทุกคน
- เป้าหมายที่ ๙: สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่มีความทนทาน ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืน และส่งเสริมนวัตกรรม
- เป้าหมายที่ ๑๐: ลดความไม่เสมอภาคภายในประเทศและระหว่างประเทศ
- เป้าหมายที่ ๑๑: ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์มีความครอบคลุม ปลอดภัย มีภูมิต้านทานและยั่งยืน
- เป้าหมายที่ ๑๒: สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน
- เป้าหมายที่ ๑๓: เร่งต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น

เป้าหมายที่ ๑๔: อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทร ทะเล และทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๑๕: ปกป้อง ปันฟู และสนับสนุนการใช้ระบบนิเวศบนบกอย่างยั่งยืน จัดการป่าไม้อย่างยั่งยืนต่อสู้การกลายสภาพเป็นทะเลทราย หยุดการเสื่อมโทรมของที่ดินและฟื้นสภาพกลับมาใหม่ และหยุดการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ

เป้าหมายที่ ๑๖: ส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรมและสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพลัทธิค้ำจุนและครอบคลุมในทุกระดับ

เป้าหมายที่ ๑๗: เสริมความเข้มแข็งให้แก่งlobalization การดำเนินงานและฟื้นฟูสภาพหุ้นส่วนความร่วมมือระดับโลกสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืน

๓. แผนพัฒนาภาค / แผนพัฒนามณฑลจังหวัด / แผนพัฒนาจังหวัด

๓.๑) แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๑. สภาพทั่วไป

๑.๑ ที่ตั้ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตั้งอยู่ระหว่างละติจูด ๑๔°๗' ถึง ๑๘° ๒๗' เหนือ และลองจิจูด ๑๐๐°๕๔' ถึง ๑๐๕°๓๗' ตะวันออก ตั้งอยู่ในตำแหน่งศูนย์กลางของอนุภูมิภาค ลุ่มแม่น้ำโขง โดยมีอาณาเขตติดต่อกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านตะวันออกและด้านเหนือ มีแม่น้ำโขงเป็นเส้นกั้นพรมแดน และด้านใต้ ติดต่อราชอาณาจักรกัมพูชา โดยมีเทือกเขาพนมดงรัก กั้นพรมแดน

๑.๒ พื้นที่และลักษณะภูมิประเทศ มีพื้นที่รวม ๑๐๕.๕๓ ล้านไร่ ลักษณะ ภูมิประเทศเป็นที่ราบสูง มีความลาดเอียงไปทางตะวันออก มีลักษณะคล้ายกระทะ แบ่งเป็น ๒ เขตใหญ่ ได้แก่ บริเวณแอ่งที่ราบโคราช อยู่บริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำมูลและชี ลักษณะเป็นที่ราบสูงสลับกับเนินเขา และบริเวณ แอ่งสกลนคร อยู่ทาง ตอนเหนือของภาค ตั้งแต่แนวเขาภูพานไปจนถึงแม่น้ำโขง เทือกเขาที่แบ่งระหว่าง แอ่งโคราชและแอ่งสกลนคร ได้แก่ เทือกเขาภูพาน

๑.๓ ภูมิอากาศ มีอากาศร้อนชื้นสลับกับแล้ง แบ่งเป็น ๓ ฤดู คือ ฤดูร้อน ช่วงเดือนกุมภาพันธ์-พฤษภาคม อากาศจะร้อนและแห้งแล้งมาก จังหวัดที่มีอุณหภูมิสูงสุด คือ อุตรดิตถ์ ฤดูฝน ช่วงเดือนพฤษภาคม-ตุลาคม ได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ทำให้มีฝนตกเป็นบริเวณ กว้าง แต่มีแนวเทือกเขาตงพญาเย็นและสันกำแพง กั้นลมฝนจากมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ส่งผลให้พื้นที่แอ่ง โคราช ซึ่งเป็นเขตเงาฝนจึงมีสภาพแห้งแล้งกว่าแอ่งสกลนคร จังหวัดที่มีฝนตกมากที่สุด คือ นครพนม ฝนตก

น้อยที่สุด คือ นครราชสีมา ฤดูหนาว ช่วงเดือน พฤศจิกายน-กุมภาพันธ์ อากาศหนาวเย็น ได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือจากประเทศจีน จังหวัดที่มีอุณหภูมิต่ำสุด คือ จังหวัดเลย

๑.๔ การใช้ประโยชน์ที่ดิน ในปี ๒๕๕๙ มีพื้นที่รวม ๑๐๕.๕๓ ล้านไร่ จำแนกเป็นพื้นที่ป่าไม้ ๑๕.๖๖ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๑๔.๙ พื้นที่ทำการเกษตร ๖๓.๘๗ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๖๐.๕ และพื้นที่ใช้ประโยชน์อื่นๆ ๒๖.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๒๔.๗ ของพื้นที่ภาค

๑.๕ ทรัพยากรธรรมชาติ

๑.๕.๑ ดิน สภาพดินเป็นดินทรายไม่อุ้มน้ำ ทำให้ขาดแคลนน้ำ และขาดธาตุอาหาร ไตดินมีเกลือหิน ทำให้ดินเค็ม จึงมีข้อจำกัดต่อการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตร

๑.๕.๒ แหล่งน้ำ มีลุ่มน้ำขนาดใหญ่ ๓ ลุ่มได้แก่ แม่น้ำชี มีความยาวประมาณ ๗๖๕ กิโลเมตร ยาวที่สุดในประเทศไทย มีต้นน้ำที่ทิวเขาเพชรบูรณ์ และไหลไปรวมกับแม่น้ำมูลที่จังหวัดอุบลราชธานี แม่น้ำมูล มีความยาวประมาณ ๖๔๑ กิโลเมตร ต้นน้ำอยู่ที่เทือกเขาสนกาแพงแล้วไหลลงสู่แม่น้ำโขงที่จังหวัดอุบลราชธานี นอกจากนี้ยังมีลำน้ำสาขาย่อย ได้แก่ ลำปาว ลำน้ำอูน ลำน้ำสงคราม ลำเสียว ลำน้ำเลย ลำน้ำพอง และลำตะคอง รวมทั้งแหล่งน้ำธรรมชาติขนาดใหญ่ ที่กระจายอยู่ในพื้นที่ เช่น หนองหาร (สกลนคร) และ บึงละหาน (ชัยภูมิ) นอกจากนี้ยังมีแหล่งน้ำบาดาล มีปริมาณน้ำในเกณฑ์เฉลี่ย ๕-๑๐ ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง ที่ความลึกของบ่อประมาณ ๓๐ เมตร คุณภาพของน้ำบาดาลมีตั้งแต่เค็มจัด กร่อย และจืด เนื่องจากพื้นที่ในแอ่งโคราชและแอ่งสกลนครจะรองรับด้วยหินเกลือ หากเจาะน้ำบาดาลลึกเกินไปอาจจะพบน้ำเค็ม

๑.๕.๓ ป่าไม้ ในปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีพื้นที่ป่าไม้จำนวน ๑๕.๖๖ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๙ ของพื้นที่ภาค หรือร้อยละ ๑๕.๓ ของพื้นที่ป่าไม้ทั้งประเทศ ซึ่งยังต่ำกว่าค่าเป้าหมาย ในการรักษาสมดุลของระบบนิเวศที่จะต้องมียพื้นที่ป่าไม้ร้อยละ ๔๐ ของพื้นที่ ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นป่าเบญจพรรณ

๒. โครงข่ายคมนาคมขนส่งและการบริการสาธารณูปโภค

๒.๑ โครงข่ายถนน เชื่อมโยงกับโครงข่ายหลักของประเทศและเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน สปป.ลาว กัมพูชา และสามารถเชื่อมโยงไปยังเวียดนามและจีนตอนใต้

๒.๑.๑ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒ (ถนนมิตรภาพ)

๒.๑.๒ เส้นทางแนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก

๒.๑.๓ เส้นทางใหม่เศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก ๒

๒.๒ รถไฟ มีเส้นทางเชื่อมโยงกับพื้นที่เศรษฐกิจหลักของประเทศบริเวณภาคกลางและพื้นที่โครงการระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) ๓ เส้นทาง ได้แก่ ๑) กรุงเทพฯ-หนองคาย เชื่อมสู่ สปป.ลาว ๒) กรุงเทพฯ-อุบลราชธานี ๓) สายใหม่ เชื่อมโยงบ้านไผ่ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด มุกดาหาร นครพนม

๒.๓ สนามบิน มี ๙ แห่ง เป็นสนามบินนานาชาติ ๒ แห่ง คือ อุดรธานี และอุบลราชธานี และสนามบินภายในประเทศ ๗ แห่ง ได้แก่ ขอนแก่น นครพนม นครราชสีมา สกลนคร บุรีรัมย์ ร้อยเอ็ด และเลย

๒.๔ ด้านชายแดน มี ๑๕ ด้านถาวร ๒๓ จุดผ่อนปรน ที่เป็นจุดเชื่อมโยงการค้าชายแดนกับประเทศเพื่อนบ้าน

๒.๕ แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ที่อยู่ระหว่างดำเนินการในภาค ได้แก่ รถไฟความเร็วสูง (ช่วงกรุงเทพฯ-นครราชสีมา ช่วงนครราชสีมา-หนองคาย) รถไฟทางคู่ (ช่วงชุมทางถนนจิระ-ขอนแก่น ช่วงขอนแก่น-หนองคาย ช่วงจิระ-อุบลราชธานี) ทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองและทางพิเศษ (ช่วงบางปะอิน-นครราชสีมา ช่วงระยอง-เศรษฐกิจ EWEC ด้านตะวันออก)

๒.๖ บริการสาธารณูปโภค

๒.๖.๑ ไฟฟ้า มีระบบสายส่งเชื่อมโยงกับระบบสายส่งของประเทศ และมีเขื่อนผลิตกระแสไฟฟ้าที่สำคัญ ได้แก่ เขื่อนอุบลรัตน์ (ขอนแก่น) เขื่อนจุฬาภรณ์ (ชัยภูมิ) เขื่อนลำตะคอง (นครราชสีมา) และเขื่อนสิรินธร (อุบลราชธานี)

๒.๖.๒ ประปา มีระบบบริการประปาครอบคลุมพื้นที่เขตเมือง ประกอบด้วย การประปา ส่วนภูมิภาค มีหน่วยงานระดับเขต ๓ แห่ง คือ สำนักงานเขตประปาเขต ๖ (ขอนแก่น) สำนักงานประปาเขต ๗ (อุดรธานี) และสำนักงานประปาเขต ๘ (อุบลราชธานี)

๓. สภาพเศรษฐกิจและรายได้

๓.๑ ภาพรวมเศรษฐกิจ

๓.๑.๑ เศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีขนาดเล็ก มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาค ณ ราคาประจำปี ๒๕๕๙ เท่ากับ ๑,๔๒๓,๑๒๒ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๙.๘ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ ซึ่งลดลง เมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๕ ที่มีสัดส่วนร้อยละ ๑๐.๓ ของประเทศ

๓.๑.๒ โครงสร้างการผลิตยังคงพึ่งพิงภาคเกษตร และอุตสาหกรรมเป็นหลัก ในปี ๒๕๕๙ ภาคเกษตร มีสัดส่วนร้อยละ ๒๐.๕ รองลงมาคือ ภาคอุตสาหกรรมร้อยละ ๑๙.๐ สำหรับภาคบริการ มีสัดส่วน ร้อยละ ๖๐.๔ ซึ่งประกอบด้วย สาขาขายส่ง ขายปลีก ฯ สาขาขนส่ง ฯ และบริการอื่นๆ ร้อยละ ๑๒.๖ ๒.๓ และ ๔๕.๕ ตามลำดับ ซึ่งรายได้หลักของภาคมาจากภาคบริการและภาคเกษตร ในขณะที่ภาคอุตสาหกรรมจะมีแนวโน้มจะเป็นฐานรายได้ใหม่ของภาคจากนโยบายการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ ปี ๒๕๕๙

๓.๑.๓ เศรษฐกิจขยายตัวต่ำกว่าระดับประเทศ เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างภาคมากขึ้น โดยปี ๒๕๕๙ มีการขยายตัวร้อยละ ๒.๓ ซึ่งต่ำกว่าการขยายตัวของประเทศ ที่มีการขยายตัวร้อยละ ๓.๓ เป็นผลมาจากการชะลอตัวของภาคเกษตร ได้รับผลกระทบจากฝนทิ้งช่วงและภัยแล้ง รวมทั้งราคาพืชผลเกษตรตกต่ำต่อเนื่อง ทำให้รายได้ลดลง ส่งผลกระทบต่ออำนาจซื้อของครัวเรือน

๓.๑.๔ รายได้เฉลี่ยต่อประชากรเพิ่มขึ้นแต่ยังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ในปี ๒๕๕๙ ผลิตภัณฑ์ภาคต่อหัวประชากร (GRP Per capita) เฉลี่ย ๗๖,๒๐๗ บาทต่อคนต่อปี ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ ๒.๘ เท่า และต่ำกว่า กทม. และปริมณฑลถึง ๕.๖ เท่า จังหวัดที่มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูงที่สุด ๓ อันดับแรกของภาค ได้แก่ จังหวัดขอนแก่น (๑๑๒,๐๓๘ บาท) นครราชสีมา (๑๐๕,๖๑๘ บาท) และอุดรธานี (๘๕,๓๕๙ บาท) ส่วน ๓ อันดับสุดท้าย ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ (๕๗,๗๙๘ บาท) ยโสธร (๕๔,๐๔๗ บาท) และหนองบัวลำภู (๔๙,๔๔๓ บาท)

๓.๑.๕ เศรษฐกิจยังคงกระจุกตัวอยู่ในบางจังหวัดที่เป็นแหล่งการผลิตที่สำคัญของภาค ในปี ๒๕๕๙ จังหวัดนครราชสีมา มีสัดส่วนการผลิตร้อยละ ๑๙.๐ ของภาค และจังหวัดขอนแก่น มีสัดส่วนการผลิต ร้อยละ ๑๔.๒ ของภาค ในขณะที่ จังหวัดอำนาจเจริญ หนองบัวลำภู มุกดาหาร และยโสธร มีขนาดเศรษฐกิจเล็กที่สุดของภาค แต่ละจังหวัดมีสัดส่วนไม่ถึงร้อยละ ๒.๐ ของภาค

๓.๒ เศรษฐกิจรายสาขา

๓.๒.๑ ภาคเกษตร

๑) เป็นแหล่งผลิตพืชเศรษฐกิจหลักของประเทศ แต่รูปแบบการผลิตยังอาศัยน้ำฝนเป็นหลักจึงมีผลผลิตต่ำ โดยในปี ๒๕๕๙ ผลิตภัณฑ์ภาคเกษตรมีมูลค่า ๒๙๒,๐๑๗ ล้านบาท พืชหลักของภาคได้แก่ ข้าว อ้อยโรงงาน และ มันสำปะหลัง โดยมีพื้นที่ปลูกข้าวมากที่สุดของประเทศ ส่วนใหญ่ปลูกข้าวหอมมะลิ ๑๐๕ ในพื้นที่ตอนกลางและตอนล่างของภาค โดยเฉพาะพื้นที่ทุ่งกุลาร้องไห้ ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดยโสธร ศรีสะเกษ สุรินทร์ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด และทุ่งสัมฤทธิ์ ครอบคลุมพื้นที่จังหวัด

นครราชสีมาและบุรีรัมย์ โดยผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ในภาพรวมต่ำกว่าระดับประเทศ เนื่องจากทำการเกษตรแบบดั้งเดิมใช้สารเคมีสูง ซึ่งในแต่ละปีมีการนำเข้าวัตถุดิบทรายทางเกษตร เฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ๓ พันล้านบาทต่อปี เป็นภาค ที่มีพื้นที่ปลูกอ้อยและมันสำปะหลังมากที่สุดของประเทศ โดยอ้อยส่วนใหญ่ปลูกในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ ขอนแก่น กาฬสินธุ์ และอุดรธานี และมันสำปะหลัง ในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ และอุดรธานี สำหรับพื้นที่ปลูกข้าวอินทรีย์ มีแนวโน้มขยายพื้นที่มากขึ้น ปัจจุบันแหล่งปลูกข้าวอินทรีย์ในประเทศไทยร้อยละ ๘๐ อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยเฉพาะในพื้นที่ทุ่งกุลาร้องไห้ (จังหวัดยโสธร สุรินทร์ มหาสารคาม ศรีสะเกษ ร้อยเอ็ด) และจังหวัดอุบลราชธานี ส่วนอีกร้อยละ ๒๐ อยู่ในภาคเหนือตอนบน ตลาดข้าวอินทรีย์ ส่วนใหญ่ส่งออกต่างประเทศ โดยเฉพาะสหภาพยุโรป

๒) มีพื้นที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรมากที่สุด แต่ขนาดฟาร์มที่ถือครองต่อครัวเรือนเกือบท่ำสุดของประเทศ ในปี ๒๕๕๙ มีพื้นที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตร ๖๓.๘๗ ล้านไร่ คิดเป็น ร้อยละ ๔๒.๘ ของประเทศ โดยพบว่าพื้นที่ที่มีการใช้ประโยชน์ที่ดินสูงสุดคือจังหวัดในบริเวณตอนล่างของภาค มีการพื้นที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรมากที่สุด ๒๖.๔๒ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๔๐ ของภาค สำหรับขนาดฟาร์มที่ถือครองต่อครัวเรือน มีเพียง ๒๓.๔๐ ไร่ต่อครัวเรือน ต่ำกว่าระดับประเทศที่มีขนาดฟาร์มถือครองต่อครัวเรือน ๒๕.๓๐ ไร่ต่อครัวเรือน จังหวัดที่มีเนื้อที่ถือครองทำการเกษตรต่อครัวเรือนมากที่สุด ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมา หนองคาย เลย และหนองบัวลำภู มีเนื้อที่ถือครอง ๓๒.๒๐ ๓๑.๙๒ ๓๐.๐๐ และ ๒๖ ไร่ต่อครัวเรือน ตามลำดับ จังหวัดที่มีเนื้อที่ถือครองทำการเกษตรต่ำสุดของภาค ได้แก่ จังหวัดสกลนคร นครพนม และศรีสะเกษ โดยมีเนื้อที่ถือครอง ๑๗.๕๑ ๑๘.๖๔ และ ๒๐.๐๙ ไร่ต่อครัวเรือน ตามลำดับ

๓) พื้นที่ชลประทานน้อยกว่าทุกภาค โดยมีเพียง ๗.๓๒ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๕๐ ของพื้นที่เกษตร ซึ่งต่ำกว่าระดับประเทศที่มีพื้นที่ชลประทานต่อพื้นที่เกษตรร้อยละ ๒๑.๙๐ ผลผลิตการเกษตรของภาคขึ้นอยู่กับสภาพดินฟ้าอากาศเป็นหลัก ประกอบกับความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหาร ในพื้นที่ตอนกลางของภาคมีสัดส่วนพื้นที่ชลประทานต่อพื้นที่เกษตรมากที่สุด ร้อยละ ๑๖.๕๐ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ มีสัดส่วนร้อยละ ๑๙.๔๐ ของพื้นที่เกษตรของจังหวัด รองลงมาพื้นที่ตอนล่างของภาคมีสัดส่วนพื้นที่ชลประทานต่อพื้นที่เกษตร ร้อยละ ๑๓.๙๐ ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมา และยโสธร มีสัดส่วนร้อยละ ๑๑.๒๐ และ ๑๑.๑๐ ของพื้นที่เกษตรของจังหวัด ตามลำดับ

๓.๒.๒ ภาคอุตสาหกรรม

๑) อุตสาหกรรมขยายตัวในทิศทางที่ลดลง และมีบทบาทน้อย เมื่อเทียบกับประเทศ การผลิตส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมแปรรูปขั้นต้น สร้างมูลค่าเพิ่มต่ำโดยมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๖.๕ ของประเทศ ในปี ๒๕๕๙ มีมูลค่า ณ ราคาประจำปี ๒๕๕,๕๘๖ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจาก ๒๒๕,๕๕๕ ล้านบาท ในปี ๒๕๕๕ และมีอัตราการขยายตัวต่ำโดยปี ๒๕๕๙ หดตัวลงร้อยละ ๐.๐๓ ซึ่งต่ำกว่าอัตราการขยายตัวระดับประเทศ ที่มีการขยายตัวร้อยละ ๒.๒ โดยอุตสาหกรรมของภาคส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ตามเมืองหลัก อาทิ จังหวัดขอนแก่น และนครราชสีมา สำหรับโครงสร้างการผลิตอุตสาหกรรมยังอยู่ในกลุ่มอาหารและเครื่องดื่ม ส่วนอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก และสิ่งทอ เริ่มมีบทบาทมากขึ้น และเป็นฐานสร้างรายได้ใหม่ให้กับภาค ซึ่งอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ กระจุกตัวในจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ ๙.๘ ของภาค ส่วนอุตสาหกรรมสิ่งทอ ส่วนใหญ่กระจายอยู่ทุกจังหวัด โดยจังหวัดที่มีสัดส่วนมากที่สุด ๕ อันดับแรกของภาค ได้แก่ จังหวัดขอนแก่น มหาสารคาม นครราชสีมา ชัยภูมิ และกาฬสินธุ์ สำหรับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก ส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา บึงกาฬ อุดรธานี และบุรีรัมย์ สำหรับอุตสาหกรรมที่เคยเป็นฐานรายได้เดิมของภาค เริ่มมีแนวโน้มลดลง อาทิ อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย จากร้อยละ ๔.๖ เหลือเพียงร้อยละ ๔.๒ ของสาขาอุตสาหกรรม เนื่องจากผลกระทบจากการปรับค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเพิ่มขึ้นเป็นวันละ ๓๐๐ บาท ส่งผลให้ผู้ประกอบการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้านที่มีค่าจ้างแรงงาน

ถูกกว่า ส่วนอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน (เอทานอล) ปัจจุบันมีผู้ประกอบการเปิดดำเนินการแล้ว ๘ ราย ปริมาณการผลิต เฉลี่ย ๒.๓ ล้านลิตรต่อวัน หรือร้อยละ ๓๙.๒ ของการผลิตรวมทั่วประเทศ

๒) การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ที่อยู่ภายใต้การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย(กนอ.) ปัจจุบันมี ๒ แห่ง ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมอุดรธานี โดย กนอ. ได้อนุมัติให้บริษัทเมืองอุตสาหกรรมอุดรธานี จำกัด ดำเนินการ ซึ่งเป็นโครงการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมสีเขียว ปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการ มีพื้นที่ประมาณ ๒,๒๑๙ ไร่ ในท้องที่ตำบลโนนสูง และตำบลหนองไผ่ อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี โดยอุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ ยางพาราชั้นปลาย และศูนย์โลจิสติกส์ และนิคมอุตสาหกรรมหนองคาย ดำเนินการโดย บริษัทนาคา คลีนเพาเวอร์ จำกัด ปัจจุบันอยู่ระหว่างการศึกษาวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) มีเนื้อที่ประมาณ ๒,๙๖๐ ไร่ ในพื้นที่ตำบลโพธิ์สว่าง อำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย รองรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปผลิตผลทางการเกษตร อาหารและเครื่องดื่ม ชิ้นส่วนยานยนต์ และโลจิสติกส์

๓.๒.๓ การค้าชายแดน

๑) การค้าชายแดน มีการขยายตัวอย่างก้าวกระโดดและมีบทบาทสำคัญต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจของภาคมากขึ้นโดยในปี ๒๕๖๐ มีมูลค่าการค้าชายแดน ๓๑๖,๒๒๘.๙๕ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๒ ของการค้าชายแดนทั่วประเทศ เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๔.๘ ในปี ๒๕๕๕ โดยการส่งออก มีมูลค่า ๑๙๙,๑๗๓.๒๔ ล้านบาท และการนำเข้ามีมูลค่า ๑๑๗,๐๕๕.๗๑ ล้านบาท เกินดุลการค้า ๘๒,๐๑๗.๒๑ ล้านบาท จากการขยายตัวของเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้าน และประเทศจีน สินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดีเซลและเบนซิน รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์เหล็กและเหล็กกล้า และเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์ ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกที่ผลิตจากนอกภาค สินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ ทองแดงและผลิตภัณฑ์ เครื่องรับ-ส่งสัญญาณและอุปกรณ์ติดตั้ง (โทรศัพท์ วิทยุ โทรศัพท์ อุปกรณ์) ไม่แปรรูป ผักและของปรุงแต่งจากผัก เป็นต้น

๒) โครงสร้างของมูลค่าการค้าชายแดน จำแนกตามประเทศคู่ค้าของภาค พบว่า ในปี ๒๕๖๐ การค้ากับ สปป.ลาว มีมูลค่าการค้า เท่ากับ ๑๖๕,๖๑๒.๓๓ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๔ ของมูลค่าการค้าชายแดนทั้งภาค โดยผ่านด่านศุลกากรมุกดาหาร หนองคาย และด่านช่องเม็ก จังหวัดอุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๔ ๓๖.๓ และ ๑๐.๕ ของมูลค่าการค้ากับ สปป.ลาว ตามลำดับ การค้ากับเวียดนาม มีมูลค่าการค้า ๗๙,๑๔๖.๔๑ ล้านบาท และจีนตอนใต้ มูลค่าการค้า ๖๗,๖๕๒.๘๖ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๐ และ ๒๑.๔ ตามลำดับ แนวโน้มการค้าชายแดนมีความสำคัญมากขึ้น ส่วนใหญ่ผ่านด่านศุลกากรมุกดาหาร สำหรับมูลค่าการค้ากับกัมพูชา มีเพียงร้อยละ ๑.๒ ของมูลค่าชายแดนทั้งภาค

๓.๒.๔ การท่องเที่ยว

๑) ทรัพยากรการท่องเที่ยว มีความหลากหลายทั้งการท่องเที่ยวยุคก่อนประวัติศาสตร์และอารยธรรมขอม การท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญ ได้แก่ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ภูหลวง ภูเรือ และภูกระดึง จังหวัดเลย รวมทั้งการท่องเที่ยวประเพณีวัฒนธรรม และ การท่องเที่ยวบริเวณเมืองชายแดนริมแม่น้ำโขงเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน

๒) รายได้จากการท่องเที่ยวของภาคต่ำกว่าร้อยละ ๕ ของรายได้ การท่องเที่ยวทั้งประเทศ ในปี ๒๕๕๙ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนนักท่องเที่ยว ๓๗.๒๘ ล้านคน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๐ ของจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งประเทศ และมีรายได้จากการท่องเที่ยว ๗๓,๘๙๒.๗๐ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๓.๔ ของรายได้ท่องเที่ยวทั้งประเทศ และรายได้จากการท่องเที่ยวของภาคส่วนใหญ่เป็นรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทย ร้อยละ ๙๕.๖ ชาวต่างชาติร้อยละ ๔.๔ สำหรับระยะเวลาพำนักรเฉลี่ย ลดลงจาก ๒.๔๖ วัน ในปี ๒๕๕๕ เหลือเพียง ๒.๓๑ วัน และค่าใช้จ่ายต่อหัว เพิ่มขึ้นจาก ๙๘๑.๐ บาทต่อวัน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑,๑๓๔.๗๕ บาทต่อวัน ในปี ๒๕๕๙

๓) การกระจายตัวของนักท่องเที่ยว ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง มีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงสุด ประมาณ ๑๗.๖ ล้านคนต่อปี สร้างรายได้ประมาณ ๓๒,๗๙๙.๑๓ ล้านบาทต่อปี ในปี ๒๕๕๙ รองลงมาคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน มีนักท่องเที่ยวประมาณ ๑๒.๙ ล้านคนต่อปี สร้างรายได้ ๒๔,๗๘๔.๙๑ ล้านบาทต่อปี และในพื้นที่ตอนกลางของภาค มีนักท่องเที่ยวประมาณ ๖.๗ ล้านคนต่อปี สร้างรายได้ ๑๖,๓๐๗.๙๖ ล้านบาทต่อปี จังหวัดนครราชสีมา มีจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้มากที่สุด ส่วนจังหวัดอำนาจเจริญ มีจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ต่ำที่สุด ทั้งนี้การท่องเที่ยวของภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังมีปัญหาในหลายด้าน อาทิ ความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวอยู่ห่างไกลกัน การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมมีปฏิทินการท่องเที่ยวในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ สิ่งอำนวยความสะดวกและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวขาดมาตรฐาน รวมถึงขาดการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวและปฏิทินการท่องเที่ยว

๓.๓ เศรษฐกิจระดับครัวเรือน

๓.๓.๑ รายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ต่ำเป็นอันดับสองของประเทศ โดยในปี ๒๕๖๐ มีรายได้เฉลี่ย ๒๐,๗๕๐ บาทต่อเดือน ต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนทั้งประเทศที่ ๒๖,๙๗๓ บาทต่อเดือน

๓.๓.๒ หนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนภาคตะวันออกเฉียงเหนือสูงกว่าระดับประเทศ โดยในปี ๒๕๖๐ มีจำนวนครัวเรือนที่เป็นหนี้ ๓.๖๑ ล้านครัวเรือน มากกว่าทุกภาค หรือมีสัดส่วนร้อยละ ๓๓.๓ ของครัวเรือนที่เป็นหนี้ทั้งประเทศ และหนี้สินครัวเรือนของภาคเฉลี่ย ๑๗๙,๙๒๓ บาท เพิ่มขึ้นจาก ๑๔๙,๓๐๗ บาท ในปี ๒๕๕๖ และสูงกว่าหนี้สินต่อครัวเรือนเฉลี่ยทั้งประเทศที่ ๑๗๘,๙๙๔ บาท โดยหนี้สินสูงขึ้นจากราคาสินค้าเกษตรตกต่ำ และต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ทำให้รายได้ไม่พอรายจ่าย เมื่อพิจารณาวัตถุประสงค์ของการกู้ยืมพบว่า ครัวเรือนส่วนใหญ่กู้ยืมใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค เพื่อทำการเกษตร และนำไปใช้ลงทุนในสินทรัพย์ เช่น บ้าน รถยนต์ มากกว่าการกู้ยืมเพื่อการศึกษา

๔. ประชากรและสังคม

๔.๑ ประชากร

จำนวนประชากรของภาคมากที่สุดของประเทศ ปี ๒๕๖๐ มีจำนวนประชากร ๒๑.๙๘ ล้านคน หรือร้อยละ ๓๓.๒ ของประเทศ เพิ่มขึ้นจาก ๒๑.๖๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ และมีอัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๐ โดยเฉลี่ยร้อยละ ๐.๓๑ ต่ำกว่าประเทศที่มีอัตราการเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ ๐.๕๔ โดยจังหวัดนครราชสีมา มีประชากรมากที่สุด ๒.๕๘ ล้านคน รองลงมา คือ จังหวัดอุบลราชธานี มีประชากร ๑.๘๑ ล้านคน และจังหวัดขอนแก่น มีประชากร ๑.๗๖ ล้านคน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๐ ๘.๕ และ ๘.๒ ของประชากรภาค ตามลำดับ

๔.๒ แรงงาน

แรงงานส่วนใหญ่มีความรู้ระดับประถมศึกษา แรงงานระดับอาชีวศึกษามีสัดส่วนน้อยมาก ในปี ๒๕๖๐ มีกำลังแรงงาน ๙.๖๓ ล้านคน ส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตร ร้อยละ ๕๐.๗๗ ของกำลังแรงงาน ของภาค จำนวนแรงงานที่มีความรู้ระดับประถมลดลง จากร้อยละ ๕๗.๘ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๕๖.๔๘ ในปี ๒๕๖๐ มีความรู้ระดับมัธยมต้น เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๖.๐๒ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๑๗.๙ ในปี ๒๕๖๐ ระดับมัธยมปลาย เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๑.๘๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๑๑.๙๖ ในปี ๒๕๖๐ แรงงานระดับอาชีวศึกษาเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากร้อยละ ๒.๐๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๒.๐๙ ในปี ๒๕๖๐ ระดับอุดมศึกษา เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๗.๐๕ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๙.๕๖ ในปี ๒๕๖๐

๔.๓ การศึกษา

สถาบันการศึกษามีทุกระดับ โดยระดับอุดมศึกษามี ๕๓ แห่ง ครอบคลุมเกือบทุกจังหวัด แยกเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ ๓๖ แห่ง เอกชน ๑๐ แห่ง และสถาบันวิทยาลัยชุมชน ๗ แห่ง ในจำนวนนี้เป็นสถาบันวิจัย ๑๒ แห่ง ซึ่งมากที่สุดในประเทศ

๔.๔ สาธารณสุข

มีสถานบริการสาธารณสุขให้บริการครอบคลุมทั่วถึงทุกพื้นที่ ในปี ๒๕๖๐ มีจำนวนโรงพยาบาลรัฐบาล ๓๒๓ แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลชุมชน (รพช.) ๒๙๑ แห่ง โรงพยาบาลทั่วไป (รพท.) ๒๓ แห่ง โรงพยาบาลศูนย์ (รพศ.) ๙ แห่ง และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) จำนวน ๓,๔๗๗ แห่ง

๕. ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และภัยพิบัติ

๕.๑ สถานการณ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ทรัพยากรป่าไม้มีแนวโน้มลดลง ในปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออก เฉียงเหนือมีพื้นที่ป่าไม้ จำนวน ๑๕.๖๖ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๙ ของพื้นที่ภาค หรือร้อยละ ๑๕.๓ ของพื้นที่ป่าไม้ทั้งประเทศ ในช่วงปี ๒๕๕๖-๒๕๖๐ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ป่าไม้ของภาคลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒๔ เนื่องจาก การบุกรุกพื้นที่ป่าไม้เพื่อการเกษตรที่เพิ่มมากขึ้น โดยจังหวัดที่มีพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่จังหวัดมากที่สุดได้แก่ จังหวัดมุกดาหาร รองลงมาคือ จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดเลย และจังหวัดอุบลราชธานี

๕.๒ สถานการณ์ด้านภัยพิบัติ

การเกิดไฟป่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในช่วงปี ๒๕๕๖-๒๕๖๐ มีจำนวนการเกิดไฟป่าเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๘.๘ โดยปี ๒๕๖๐ เกิดไฟไหม้ป่า จำนวน ๘๗๘ ครั้ง พื้นที่ถูกไฟไหม้ ๙,๖๘๗ ไร่ ลดลงจาก ปี ๒๕๕๖ ที่มีจำนวน ๑,๕๗๔ ครั้ง และจำนวนพื้นที่ป่าถูกไฟไหม้ ๑๙,๖๒๒ ไร่ ซึ่งเป็นปีที่เกิดไฟไหม้ป่ามากที่สุด โดยในระหว่างปี ๒๕๕๖-๒๕๖๐ เกิดไฟไหม้ป่าเฉลี่ย ๑,๒๖๘.๘ ครั้งต่อปี คิดเป็นพื้นที่ที่ถูกไฟไหม้เฉลี่ย ๑๘,๗๔๑.๒ ไร่ต่อปี

๖. สภาวะแวดล้อม

๖.๑ จุดแข็ง

๖.๑.๑ ที่ตั้งของภาคอยู่ในตำแหน่งศูนย์กลางของอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง (GMS) ซึ่งมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว โดยมีแนวชายแดนติดต่อกับ สปป.ลาว กัมพูชา และสามารถเชื่อมโยงต่อไปเวียดนามและจีนตอนใต้ได้อย่างสะดวก

๖.๑.๒ พื้นที่ทำการเกษตรมีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๔๒.๘ ของพื้นที่เกษตรประเทศ และมีพื้นที่ปลูกข้าวมากที่สุด โดยสามารถปลูกข้าวหอมมะลิคุณภาพดีที่สุดของประเทศ

๖.๑.๓ ทรัพยากรท่องเที่ยวมีความหลากหลาย อาทิ แหล่งท่องเที่ยวซากดึกดำบรรพ์ไดโนเสาร์ ยุคก่อนประวัติศาสตร์โบราณคดีบ้านเชียง อารยธรรมขอม ท่องเที่ยวเชิงนิเวศและธรรมชาติ และท่องเที่ยวเชิงกีฬา ที่สามารถสร้างแรงดึงดูดนักท่องเที่ยวนานาชาติและนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่มได้

๖.๑.๔ สถาบันวิจัยตั้งอยู่ในพื้นที่ ๑๒ แห่ง ซึ่งมีความสามารถเฉพาะทางที่โดดเด่น อาทิ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ด้านสาธารณสุขและเกษตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ด้านวิศวกรรมศาสตร์และแปรรูปอาหาร และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตสกลนคร ด้านเกษตรและประมง เป็นต้น

๖.๒ จุดอ่อน

๖.๒.๑ ดินขาดความอุดมสมบูรณ์ สภาพพื้นดินเป็นดินทรายไม่อุ้มน้ำ บางพื้นที่มีปัญหาดินเค็มทำให้ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากที่ดินอย่างเต็มที่

๖.๒.๒ ระบบชลประทานครอบคลุมพื้นที่เกษตรเพียงร้อยละ ๑๑.๙ เกษตรกรส่วนใหญ่ ยังทำการผลิตที่พึ่งพาน้ำฝน

๖.๒.๓ จำนวนคนจนมากที่สุดของประเทศ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๔ ของประชากรภาค ไม่สามารถเข้าถึงบริการที่มีคุณภาพของรัฐ ขาดโอกาสทางการศึกษาและการประกอบอาชีพ

๖.๒.๔ คนมีพฤติกรรมบริโภคอาหารดิบ มีปัญหาโรคพยาธิใบไม้ตับและมะเร็งท่อน้ำดี มากที่สุดในประเทศ

๖.๒.๕ แม่และเด็กมีปัญหาโภชนาการส่งผลให้เด็กในวัยเรียนมีความสามารถทางเชาว์ปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ต่ำสุดของประเทศ

๖.๒.๖ แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม สิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่เพียงพอและไม่ได้มาตรฐาน บางแห่งตั้งอยู่ห่างไกลเข้าถึงได้ยาก กิจกรรมเพื่อการท่องเที่ยวมีน้อย

๖.๓ โอกาส

๖.๓.๑ การก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ที่เชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจหลักของประเทศ สู่ภาค อาทิ โครงข่ายรถไฟทางคู่ รถไฟความเร็วสูง ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง รวมทั้งการพัฒนาพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน จะทำให้เกิดโอกาสทางเศรษฐกิจใหม่ ๆ ในภาค

๖.๓.๒ ประเทศเพื่อนบ้านมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจสูง มีความต้องการสินค้าและบริการมากขึ้น

๖.๓.๓ กระแสของสังคมโลกให้ความสำคัญต่อการดูแลสุขภาพ ประกอบกับโครงสร้างประชากรสัดส่วนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น ทำให้มีความต้องการสินค้าและบริการด้านสุขภาพสูงขึ้น เช่น อาหารมาตรฐานอินทรีย์ พืชสมุนไพร ซึ่งภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความพร้อมในการผลิต

๖.๔ ภัยคุกคาม

๖.๔.๑ การย้ายฐานการผลิตและการขนส่งยาเสพติดบริเวณชายแดน อาชญากรรมข้ามชาติ ภัยจากโรคติดต่อจากคนและสัตว์ที่เคลื่อนย้ายจากประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลต่อความมั่นคงของชาติ

๖.๔.๒ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติมีความผันผวนและรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะอุทกภัยและภัยแล้ง ส่งผลต่อความมั่นคงด้านอาหารและรายได้ของเกษตรกร

๗. ปัญหาและประเด็นท้าทาย

๗.๑ ขาดแคลนน้ำทั่วทั้งภาค ประสบปัญหาภัยแล้งซ้ำซาก

๗.๒ มีจำนวนคนจนมากที่สุด ส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตร จึงไม่สามารถหลุดพ้นความยากจนได้

๗.๓ ปัญหาโภชนาการในแม่และเด็กส่งผลให้เด็กในวัยเรียนมีความสามารถทางเชาว์ปัญญาและ ความฉลาดทางอารมณ์ต่ำ

๗.๔ มีความรุนแรงของโรคมาเรียมะเร็งตับและท่อน้ำดี อันเนื่องมาจากพฤติกรรมการบริโภคอาหารดิบ

๗.๕ เศรษฐกิจของภาคมีขนาดเล็กมีอัตราการขยายตัวต่ำกว่าระดับประเทศ จึงมีแนวโน้มเกิด ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ระหว่างภาคและประเทศมากขึ้น

๗.๖ ภาคการผลิตหลักด้านเกษตรยังเป็นแบบดั้งเดิมพึ่งพาธรรมชาติ ทำให้มีผลิตภาพต่ำ และมีการใช้สารเคมีสูง

๗.๗ อุตสาหกรรมส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมแปรรูปเกษตรขั้นต้นมูลค่าเพิ่มต่ำ ประกอบกับการลงทุนใหม่ ๆ มีน้อย จึงมีแหล่งสร้างงานน้อย

๗.๘ การค้าชายแดน สินค้าส่งออกส่วนใหญ่ผลิตจากนอกภาค ไม่สร้างมูลค่าเพิ่มและรายได้ให้กับภาค

๗.๙ ทรัพยากรการท่องเที่ยวหลากหลาย แต่ยังไม่ได้รับการพัฒนาให้เป็นที่ยอมรับในพื้นที่ห่างไกล ขาดสิ่งอำนวยความสะดวก

๘. แนวคิดและทิศทางการพัฒนา

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีปัญหาพื้นฐานด้านการขาดแคลนน้ำ ดินคุณภาพต่ำ ประสบอุทกภัยและ ภัยแล้งซ้ำซาก คนมีปัญหาทั้งในด้านความยากจน และมีปัญหาภาวะทุพโภชนาการ แต่มีความพร้อม ด้านสถาบันการศึกษาและสถาบันวิจัย ดังนั้น การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไปสู่ความ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” จำเป็นจะต้องแก้ไขปัญหาด้านพื้นฐานควบคู่ไปกับการพัฒนาการวิจัยเพื่อใช้ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจภายในภาคให้มีการเจริญเติบโตได้อย่างเต็มศักยภาพ พร้อมทั้งแสวงหาโอกาสการนำความรู้ทุนเทคโนโลยีและนวัตกรรมจากภายนอกมาช่วยขับเคลื่อน โดยการใช้ประโยชน์จากโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งขนาดใหญ่ที่เชื่อมโยงภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับโครงข่ายระบบการคมนาคมขนส่ง และพื้นที่เศรษฐกิจหลักของประเทศ รวมทั้งการใช้ประโยชน์จากการเชื่อมโยงและข้อตกลงกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่ม อนุภูมิภาคแม่น้ำโขงที่กำลังมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วมาเสริมสร้างกิจกรรมการพัฒนาใหม่ ๆ ให้แก่ภาค เพื่อให้มีอัตราการเติบโตที่สูงเพียงพอต่อการลดความเหลื่อมล้ำกับพื้นที่ส่วนอื่น ๆ ของประเทศได้ในระยะยาว

๓.๒) แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ประกอบด้วย ๔ จังหวัด ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ ขอนแก่น มหาสารคาม และจังหวัดร้อยเอ็ด โดยมีจังหวัดขอนแก่นเป็นศูนย์กลางการบริหารงานกลุ่มจังหวัด

- ทิศเหนือ ติดต่อกับ จ.เลย หนองบัวลำภู อุดรธานีและ จ.สกลนคร
- ทิศใต้ติดต่อกับ จ.ศรีสะเกษ สุรินทร์ บุรีรัมย์ และนครราชสีมา
- ทิศตะวันออก ติดต่อกับ จ.มุกดาหาร ยโสธร
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับ จ.ชัยภูมิ เพชรบูรณ์

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนา กลุ่มจังหวัดในช่วงระยะเวลา พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕ เพื่อใช้เป็นกรอบแนวทางของการพัฒนากลุ่มจังหวัด ภายใต้ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ศักยภาพ บริบทของการพัฒนาที่ผ่านมาและในอนาคต รวมทั้งสภาพของปัญหาและความต้องการของประชาชน โดยมียุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ดังนี้

“ศูนย์กลางอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรเชื่อมโยงการบริการ การท่องเที่ยวและโลจิสติกส์ อนุภูมิภาคแม่น้ำโขง”

ตัวชี้วัดความสำเร็จตามเป้าหมายการพัฒนากลุ่มจังหวัด

- ๑) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด
- ๒) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้การท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด

ประเด็นการพัฒนา

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางได้กำหนดประเด็นการพัฒนา วัตถุประสงค์ เป้าหมาย ตัวชี้วัด และแนวทางการพัฒนาเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนา รวม ๓ ประเด็นการพัฒนา รายละเอียด ดังนี้

ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การพัฒนาศักยภาพการผลิตการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูป
การเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๑) วัตถุประสงค์

- ๑.๑) เพิ่มคุณภาพผลผลิตทางการเกษตรให้ได้มาตรฐาน
- ๑.๒) พัฒนาศักยภาพผลิตภัณฑ์แปรรูปการเกษตร

๒) เป้าหมายและตัวชี้วัด

- ๒.๑) ผลผลิตรวมมวลรวมภาคการเกษตรที่เพิ่มขึ้นร้อยละ ๒
- ๒.๒) ผลผลิตรวมมวลรวมภาคการอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้นร้อยละ ๕
- ๒.๓) จำนวนแปลง/ฟาร์มที่ได้รับการรับรอง GAP ที่เพิ่มขึ้นร้อยละ ๕

๓) แนวทางการพัฒนา

- ๓.๑) เพิ่มประสิทธิภาพและมาตรฐานการผลิต
- ๓.๒) พัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าพืชเศรษฐกิจหลัก
- ๓.๓) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการนา
- ๓.๔) พัฒนาลาดสินค้าเกษตร

ประเด็นการพัฒนาที่ ๒ การพัฒนาขีดความสามารถทางการแข่งขันด้านการค้า การบริการ
และโลจิสติกส์

๑) วัตถุประสงค์

- ๑.๑) เพิ่มมูลค่าการค้าและการบริการกลุ่มจังหวัด
- ๑.๒) เพิ่มผลิตภาพแรงงานในกลุ่มจังหวัด

๒) เป้าหมายและตัวชี้วัด

- ๒.๑) ผลผลิตรวมมวลรวมภาคการค้าและบริการกลุ่มจังหวัดที่เพิ่มขึ้น
ร้อยละ ๕
- ๒.๒) ผลิตภาพแรงงานที่เพิ่มขึ้นร้อยละ ๕

๓) แนวทางการพัฒนา

- ๓.๑) พัฒนาศักยภาพ SMEs และเครือข่ายผู้ประกอบการ
- ๓.๒) พัฒนาและเชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ
ระบบโลจิสติกส์
- ๓.๓) พัฒนาศักยภาพฝีมือแรงงานและเพิ่มทักษะแกผู้ประกอบการ
- ๓.๔) พัฒนาระบบการตลาดผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด

ประเด็นการพัฒนาที่ ๓ การเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวอย่างครบวงจร

๑) วัตถุประสงค์

เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น

๒) เป้าหมายและตัวชี้วัด

- ๒.๑) รายได้จากการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดที่เพิ่มขึ้นร้อยละ ๕
- ๒.๒) มูลค่าการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใหม่ที่เพิ่มขึ้นร้อยละ ๗

๓) แนวทางการพัฒนา

- ๓.๑) พัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวและเชื่อมโยงกับผลิตภัณฑ์ชุมชน
- ๓.๒) พัฒนาเครือข่ายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ
- ๓.๓) ส่งเสริมกิจกรรมและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด
- ๓.๔) พัฒนาและยกระดับใหม่ให้เป็นศูนย์กลางแฟชั่นผ้าไหมในภูมิภาค

๓.๓) ร่างแผนพัฒนาจังหวัดขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐

วิสัยทัศน์

“ขอนแก่นเมืองแห่งสุขภาวะ เศรษฐกิจสร้างสรรค์ นวัตกรรมสร้างคุณค่าสังคม
พัฒนาอย่างยั่งยืน”

พันธกิจ

๑. พัฒนาเมืองให้น่าอยู่มีความมั่นคงประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างยั่งยืน
๒. พัฒนาขีดความสามารถด้านสินค้าการเกษตรผลิตภัณฑ์ชุมชนส่งเสริมการลงทุน
และการบริการการเพื่อยกระดับรายได้ของประชาชน
๓. ส่งเสริมการพัฒนาด้านนวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทาง

เศรษฐกิจ

ตัวชี้วัด

๑. อัตราการขยายตัวมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดขอนแก่นเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒
๒. ระดับความสุขของประชาชนในจังหวัดขอนแก่น เพิ่มขึ้นร้อยละ ๒
๓. การกระจายรายได้ดีขึ้นลดความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient ต่ำกว่า ๐.๔)

ประเด็นการพัฒนาจังหวัดขอนแก่น

๑. การยกระดับเศรษฐกิจฐานรากและการพัฒนาอุตสาหกรรมมูลค่าสูง

แนวทางการพัฒนา

- ๑.๑ การพัฒนาเศรษฐกิจแบบองค์รวม (BCG Model) เพื่อการผลิตและ
สร้างมูลค่าเพิ่มภาคการเกษตร
- ๑.๒ การเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันของสินค้า Otop และ SMEs
- ๑.๓ การส่งเสริมอุตสาหกรรมชีวภาพอุตสาหกรรมนิเวศน์ให้มีมูลค่าสูง
- ๑.๔ การส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษให้ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการค้า

การลงทุน

๒. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เชื่อมโยงภูมิภาค

แนวทางการพัฒนา

- ๒.๑ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์และวิถีวัฒนธรรมชุมชนเชิง
สร้างสรรค์
- ๒.๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่ออำนวยความสะดวกและการท่องเที่ยว
- ๒.๓ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาสุขภาพความงามและการแพทย์
แผนไทย
- ๒.๔ การส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพด้านการเมืองการประชุมสัมมนา
(Mice City)

๓. การส่งเสริมนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาขอนแก่นเมืองอัจฉริยะ

แนวทางการพัฒนา

- ๓.๑ การพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มในระบบ
เศรษฐกิจของจังหวัด
- ๓.๒ การส่งเสริมการพัฒนาเมืองอัจฉริยะเพื่ออำนวยความสะดวกและ
ให้บริการแก่ประชาชนทุกกลุ่ม

๓.๓ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการจราจรและขนส่งอัจฉริยะการทดลองคมนาคมสื่อสารและดิจิทัลที่ทันสมัยเพื่อสร้างบรรยากาศการลงทุนในพื้นที่และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน

๔. การพัฒนาสังคมสุขภาวะให้น่าอยู่อย่างยั่งยืน

แนวทางการพัฒนา

- อยู่ที่ดี
- ๔.๑ การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนทุกช่วงวัยให้มีสุขภาวะและความเป็นอยู่ที่ดี
- ๔.๒ การส่งเสริมสวัสดิการและการพัฒนาทักษะด้านการประกอบอาชีพให้มีรายได้อย่างยั่งยืน
- ๔.๓ การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาชุมชนเป็นฐานในการสร้างสุขภาวะที่ดี

๕. การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล

แนวทางการพัฒนา

- สิ่งแวดล้อม
- ๕.๑ การบริหารจัดการน้ำแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน
- ๕.๒ การดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและจัดการมลพิษที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
- ๕.๓ การอนุรักษ์และฟื้นฟูธรรมชาติแบบมีส่วนร่วมอย่างยั่งยืน
- ๕.๔ การป้องกันการลดผลกระทบและการปรับตัวเพื่อรับมือภัยพิบัติทางธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๖. การเสริมสร้างความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอย่างมีส่วนร่วม

แนวทางการพัฒนา

- ๖.๑ การป้องกันและแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุทางถนน
- ๖.๒ การป้องกันและลดการสูญเสียชีวิตจากสาธารณภัยและภัยพิบัติ
- ๖.๓ การเสริมสร้างความมั่นคงและความปลอดภัยในสังคม
- ๖.๔ การป้องกันและเหตุทุนสถาบันพระมหากษัตริย์
- ๖.๕ การป้องกันปราบปรามและบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด

๓.๔) กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดขอนแก่น

(พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕)

วิสัยทัศน์

“ขอนแก่นเมืองน่าอยู่ ชุมชนเข้มแข็ง เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ และเมืองหลักเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน

แนวทางการพัฒนา

- อย่างทั่วถึงและเป็นระบบ
- ๑.๑ พัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ชุมชนเมือง และชนบท
- ๑.๒ พัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพระบบเครือข่ายการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพได้มาตรฐาน

- ๑.๓ พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนระบบการรักษาความปลอดภัย ในเขตเมืองและชุมชนแบบมีส่วนร่วม
- ๑.๔ ส่งเสริม สนับสนุนการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดและอบายมุข อย่างเป็นระบบครบวงจร
- ๑.๕ สร้างวินัยประชาชน และความร่วมมือในการดูแลความเป็นระเบียบ ชุมชน การจราจรและการลดอุบัติเหตุ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

แนวทางพัฒนา

- ๒.๑ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเส้นทางคมนาคมขนส่งให้ได้มาตรฐานและทั่วถึง
- ๒.๒ พัฒนาระบบการให้บริการขนส่งมวลชนให้ได้มาตรฐาน สะดวก สะอาด และปลอดภัย
- ๒.๓ พัฒนาจังหวัดเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและเป็นศูนย์กลางการพัฒนาในด้านต่างๆ อย่างสมดุล
- ๒.๔ พัฒนาพื้นที่สีเขียวและปรับปรุงภูมิทัศน์ที่สวยงาม เหมาะสม
- ๒.๕ สนับสนุนชุมชน หน่วยงาน ผู้ประกอบการ ในการพัฒนาระบบสุขภาพ และรักษาความสะอาดของครอบครัวชุมชน (ถังดักไขมัน บึงประดิษฐ์ ตลาด ทางระบายการกำจัดของเสีย)

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง

แนวทางพัฒนา

- ๓.๑ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานในระบบให้ได้มาตรฐานและสนับสนุนให้ครูได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพ
- ๓.๒ เพิ่มโอกาสทางการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับประชาชนทุกเพศวัยอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ
- ๓.๓ พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนการกีฬาขั้นพื้นฐานสู่ความเป็นเลิศและมุ่งสู่กีฬามืออาชีพและการกีฬา/นันทนาการเพื่อออกกำลังกาย
- ๓.๔ ส่งเสริม สนับสนุนและการพัฒนาการประกอบอาชีพ ทักษะฝีมือที่เหมาะสมตรงศักยภาพของประชาชน
- ๓.๕ ส่งเสริมและปลูกฝังค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ
- ๓.๖ เพิ่มพื้นที่สร้างสรรค์แก่เด็กและเยาวชน กิจกรรมจิตอาสา เพื่อการใช้ทักษะชีวิตที่ดีเห็นคุณค่าตนเองและสังคม
- ๓.๗ ส่งเสริมกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยในชุมชนท้องถิ่นและยกระดับทักษะประชาชนในการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

แนวทางการพัฒนา

- ๔.๑ บริหารจัดการ อนุรักษ์ ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการและยั่งยืน

๔.๒ อนุรักษ์ ฟื้นฟู และเพิ่มพื้นที่ป่า ป่าชุมชน และป่าต้นน้ำลำธารให้เกิด

ความอุดมสมบูรณ์

๔.๓ พัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ แหล่งน้ำใต้ดินและการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ โดยประชาชนมีส่วนร่วม

๔.๔ เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะชุมชน สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย

๔.๕ สร้างสังคมและพลเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๔.๖ ส่งเสริมการใช้พลังงานทางเลือกโซลาร์ฟาร์ม

๔.๗ พัฒนาต้นแบบกิจกรรม สาธิต แนวทางการใช้พลังงานทางเลือกในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามศักยภาพ

๔.๘ ส่งเสริมศักยภาพและสนับสนุนการปฏิบัติงานของ ทสม.

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาการเกษตรยั่งยืน

แนวทางการพัฒนา

๕.๑ พัฒนาส่งเสริมการเกษตรตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

๕.๒ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้ภาคเกษตร

๕.๓ ยกระดับคุณภาพการผลิตพืชอาหารที่ปลอดภัย (Food Safety) และสนับสนุนการเกษตรอินทรีย์เพื่อภาวะสุขภาพ

๕.๔ สนับสนุนการพัฒนา รูปแบบการถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรที่เหมาะสมและนวัตกรรมในพื้นที่

๕.๕ ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งเรียนรู้และต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียงที่สอดคล้องกับพื้นที่

๕.๖ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเส้นทางคมนาคมขนส่งแหล่งเกษตร

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การเสริมสร้างสุขภาวะ

แนวทางการพัฒนา

๖.๑ พัฒนาระบบบริการด้านสาธารณสุขให้มีคุณภาพ และเข้าถึงได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียมในระดับปฐมภูมิ

๖.๒ พัฒนาระบบบริการทางสังคมให้มีคุณภาพ และเข้าถึงได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียม

๖.๓ สนับสนุนการฟื้นฟูการแพทย์แผนไทยและแพทย์ทางเลือกตามความเหมาะสมและเชื่อมโยงกับการดูแลสุขภาพ

๖.๔ สนับสนุนการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขมูลฐาน (อสม) , ทสม. และพัฒนารูปแบบการบริการประชาชน

๖.๕ เฝ้าระวังป้องกันโรคติดต่อ โรคอุบัติใหม่ และการเผยแพร่ระบาดในพื้นที่ และพัฒนาระบบการส่งต่อร่วมกับหน่วยบริการที่มีคุณภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมไทยเข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนเพื่อการแข่งขันภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

แนวทางการพัฒนา

๗.๑ เสริมสร้างค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม จิตสาธารณะ และวัฒนธรรมที่ดีงามแก่เด็กและเยาวชน

๗.๒ อนุรักษ์ สืบสานทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

๗.๓ พัฒนาและส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้

๗.๔ พัฒนา ส่งเสริม การพาณิชย์การลงทุนและการท่องเที่ยว

๗.๕ ส่งเสริม สนับสนุนกระบวนการเรียนรู้และการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการประกอบอาชีพ และการดำรงชีพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาการบริหารภาครัฐภายใต้หลักธรรมาภิบาล

แนวทางการพัฒนา

๘.๑ ส่งเสริมการกระจายอำนาจให้แกภาคประชาชน

๘.๒ ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมใหม่ในการปฏิบัติงานและบริการประชาชนอย่างต่อเนื่อง

๘.๓ พัฒนาขีดสมรรถนะของบุคลากรให้เพิ่มขึ้นและพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง

๘.๔ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการสร้างเครือข่ายของภาคประชาชน

๘.๕ พัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารและความโปร่งใสส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลกระทบจากการพัฒนาในท้องถิ่น

๓.๕) ไทยแลนด์ ๔.๐ (THAILAND ๔.๐)

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นต้องมีความสัมพันธ์กับไทยแลนด์ ๔.๐ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านเทคโนโลยีกลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อและบังคับอุปกรณ์ต่างๆ ปัญญาประดิษฐ์ และเทคโนโลยีสมองกลฝังตัว กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง

ประเทศไทย ๔.๐ ถือเป็นการพัฒนา เครื่องยนต์เพื่อขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจชุดใหม่ (New Engines of Growth) ด้วยการเปลี่ยนแปลง ความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ของประเทศที่มีอยู่ ๒ ด้าน คือ ความหลากหลายเชิงชีวภาพ และ ความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม ให้เป็นความได้เปรียบในเชิงแข่งขัน โดยการเติมเต็มด้วยวิทยาการ ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การวิจัยและพัฒนา แล้วต่อยอดความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบเป็น ๕ กลุ่มเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมเป้าหมาย ประกอบด้วย

๑. กลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ (Food, Agriculture & Bio-Tech) อาทิ เทคโนโลยีการเกษตร (AgriTech) เทคโนโลยีอาหาร (FoodTech) เป็นต้น

๒. กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ (Health, Wellness & Bio-Med) อาทิ เทคโนโลยีสุขภาพ (HealthTech) เทคโนโลยีการแพทย์ (MedTech) สปา (Spa) เป็นต้น

๓. กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม (Smart Devices, Robotics & Mechatronics) อาทิ เทคโนโลยีหุ่นยนต์ (RobotTech) เป็นต้น

๔. กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อและบังคับอุปกรณ์ต่างๆ ปัญญาประดิษฐ์ และเทคโนโลยีสมองกลฝังตัว (Digital, IOT, Artificial intelligence & Embedded Technology) อาทิ เทคโนโลยีการเงิน (Fintech) อุปกรณ์เชื่อมต่อออนไลน์โดยไม่ต้องใช้คน (IoT) เทคโนโลยีการศึกษา (EdTech) อี-มาร์เก็ตเพลส (E-Market place) อี-คอมเมิร์ซ (E-Commerce) เป็นต้น

๕. กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง (Creative, Culture & High Value Services) อาทิ เทคโนโลยีการออกแบบ (Designtech) ธุรกิจไลฟ์สไตล์ (Lifestyle Business) เทคโนโลยีการท่องเที่ยว (Traveltech) การเพิ่มประสิทธิภาพการบริการ (Service Enhancing) เป็นต้น

๔. นโยบายของผู้บริหาร

นายกเทศมนตรีตำบลหนองเรือได้วางแนวนโยบายในการพัฒนาต่างๆ ดังนี้-

① นโยบายเร่งด่วนที่จะดำเนินการก่อนในช่วงแรก (วาระของชุมชนหนองเรือ)

(๑) นำที่ดินว่างเปล่า เนื้อที่ ๕๐ ไร่ ของเทศบาลมาพัฒนา ปรับปรุง ให้เป็นแหล่งสร้างงาน สร้างอาชีพ และเป็นแหล่งเรียนรู้เศรษฐกิจชุมชน เป็นศูนย์เรียนรู้และสาธิต “โคก หนอง นา” ตามนโยบายของรัฐบาล

(๒) พัฒนาสะพานของเรือ ซึ่งเป็นสระคูบ้านคูเมืองไม่ให้อัดไม่รกร้างว่างเปล่าอีกต่อไป จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ที่พักผ่อนหย่อนใจ และจะให้ใช้เป็นสถานที่สำหรับจัดงานสืบสานงานประเพณีต่าง ๆ ของชุมชนหนองเรือต่อไป

(๓) พัฒนาสืบสานประเพณีของชาวหนองเรือ อาทิเช่น ประเพณีรดน้ำดำหัวผู้สูงอายุในวันสงกรานต์ จัดงานลอยกระทง จัดงานบุญแข่งเรือ เป็นต้น พยายามให้มีการจัดงานอย่างต่อเนื่องทุกๆ ปี เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์คู่บ้านคูเมืองของชาวหนองเรือตลอดไป อาจยกเว้นบางกรณีหากมีนโยบายจากรัฐบาล อาทิเช่น ภายใต้สถานการณ์โรคระบาด (โควิด ๑๙) อาจจัดมาตรการควบคุมตามที่รัฐบาลกำหนด

(๔) สนับสนุน ส่งเสริมให้มีตลาดนัดคนเดิน ตลาดนัดชุมชน ที่สะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่สร้างภาระให้สังคมที่มีอยู่เดิมแล้ว เช่น ตลาดชุมชนถนนพัฒนามงคล ตลาดต้นจาน ฯลฯ เป็นต้น และพัฒนาแหล่งตลาดนัดชุมชนใหม่ๆ ให้ได้มาตรฐาน เพื่อเป็นแหล่งสร้างงานสร้างอาชีพ ให้กับชาวเทศบาลตำบลหนองเรือ

(๕) พัฒนาศูนย์เด็กเล็ก และโรงเรียนในสังกัดเทศบาลให้ได้มาตรฐานการศึกษา และส่งผลงานเข้าประกวดรางวัลในการรับรองมาตรฐานทางการศึกษา เพื่อส่งเสริมต่อยอดไปสู่ความสำเร็จทางการศึกษาและของชีวิตต่อไป

(๖) สนับสนุนกิจกรรมกีฬาของเยาวชน และชุมชน อาทิเช่น การแข่งขันฟุตบอล วอลเลย์บอล เซปักตระกร้อ ให้เป็นประเพณีการแข่งขันกีฬาประจำปีของชาวหนองเรือ เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะทางการกีฬา ของลูกหลาน และห่างไกลจากภัยยาเสพติด

② นโยบายการพัฒนา

๑. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานและสภาพแวดล้อมของชุมชน หมู่บ้าน เพื่อเสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินตลอดจนเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน รวมถึงเป็นการวางรากฐานของการพัฒนาอย่างยั่งยืนดังนี้.

๑.๑ เร่งดำเนินการก่อสร้างปรับปรุงระบบโครงสร้างพื้นฐานสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ให้ได้มาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการของประชาชนและชุมชนที่ขยายตัวในอนาคต

๑.๒ ซ่อมแซม ปรับปรุง และพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน ส่วนที่ชำรุดเสียหายจากการใช้งานและภัยพิบัติต่างๆ เช่น ทางสาธารณะประโยชน์ ทางระบายน้ำ ถนนเพื่อขนส่งพืชผลทางการเกษตรของเกษตรกร ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลหนองเรือรวมถึงจุดเชื่อมต่อกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น

๑.๓ ประสานงานและใช้งบประมาณในการขยายเขตไฟฟ้าแรงต่ำ ไฟฟ้าสาธารณะแสงสว่าง ในเขตเทศบาลให้มีย่างทั่วถึงครอบคลุมในทุกพื้นที่ภายใต้กรอบงบประมาณที่เหมาะสม

๑.๔ ติดตั้งไฟสัญญาณจราจร เครื่องหมายจราจร ในจุดที่สร้างความปลอดภัยให้แก่ผู้สัญจรไปตามทางท้องถนน อาทิเช่น ทางร่วม ทางแยก ทางเข้าซอย เป็นต้น

๑.๕ ก่อสร้างปรับปรุงระบบน้ำประปาเพื่ออุปโภคบริโภค โดยสนับสนุนงบประมาณงานขยายเขตระบบประปาให้ครอบคลุมทั่วเขตเทศบาล ให้ประชาชนมีน้ำสะอาดใช้อุปโภคบริโภค เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

๑.๖ ประสานงานกับหน่วยงานในระดับกระทรวง ทบวง กรม นักการเมืองระดับชาติ หน่วยงานที่มีศักยภาพในระดับที่เหนือขึ้นไป เพื่อผลักดันงบประมาณเครื่องมือหรือเครื่องจักรกล ในการก่อสร้างปรับปรุงระบบโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนนคอนกรีต ถนนลาดยาง พัฒนาแหล่งน้ำธรรมชาติ เป็นต้น

๒. ด้านเศรษฐกิจ

เสริมสร้างสนับสนุนอาชีพ กลุ่มอาชีพ กลุ่มเกษตรกร เพื่อพัฒนารายได้ให้กับชุมชน เกษตรกร ส่งผลให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระดับครัวเรือน ระดับชุมชน ให้มีความเข้มแข็งสามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงแห่งองค์พ่อหลวงของปวงชนชาวไทย นำทฤษฎี “โคก หนอง นา” มาสร้างรายได้แก่ประชาชน และประสานความร่วมมือกับหน่วยงานทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในด้านนี้เพื่อเสริมสร้างการพัฒนาที่สมดุล และยั่งยืน ดังนี้

๒.๑ พัฒนาลาดตลาดเทศบาลหนองเรือ ให้เป็นตลาดนำซื้อ ถูกสุขอนามัย และเป็นแหล่งศูนย์รวมของการจับจ่ายซื้อขายสินค้าอุปโภค บริโภค เพื่อส่งเสริมให้เกิดการค้าขายหมุนเวียนเศรษฐกิจของชุมชน ชาวเทศบาลตำบลหนองเรือและตำบลใกล้เคียงรวมถึงเพิ่มความหลากหลายของสินค้าในตลาด โดยพัฒนาตลาดชุมชน ในพื้นที่ เช่น ตลาดชุมชน ตลาดต้นจาน และในอนาคตจะมีตลาดเกษตรอินทรีย์ ผลผลิตจากกลุ่มอาชีพต่างๆ เพื่อเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าทางการเกษตรของเกษตรกรซึ่งจะเป็นการกระจายรายได้ และเพิ่มโอกาสทางการค้ามากยิ่งขึ้น

๒.๒ สนับสนุน เสริมสร้าง ผลักดันให้มีกระบวนการสร้างรายได้ให้กับประชาชนในทุกระดับ ส่งเสริมแนวทางหลักเศรษฐกิจพอเพียงตามศักยภาพชุมชน เพื่อสร้างรายได้ในระดับครอบครัว และส่งเสริมให้มีการรวมตัวเพื่อดำเนินการเศรษฐกิจชุมชนให้มีการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนในท้องถิ่น

๒.๓ ส่งเสริมสนับสนุนองค์กรชุมชน ให้นำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มาใช้ในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของชุมชน เพื่อเพิ่มรายได้และลดรายจ่ายในครัวเรือน

๒.๔ สนับสนุนกลุ่มอาชีพให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม ให้ผลิตสินค้าเพื่อเพิ่มรายได้ อย่างเป็นรูปธรรม และมีความเป็นสากลมากขึ้น รวมถึงการส่งเสริมรูปแบบสหกรณ์เพื่อความเข้มแข็งแก่ชุมชนสอดคล้องกับกลุ่มผู้ผลิตสินค้า หรือกลุ่มแม่บ้าน

๒.๕ จัดตั้งและพัฒนาศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง ให้เป็นต้นแบบศูนย์เรียนรู้และที่พึ่งทางวิชาการให้แก่เกษตรกร กลุ่มเกษตรกร ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลหนองเรือโดยประสานความร่วมมือจากหน่วยงานด้านการเกษตร อาทิเช่น พัฒนาการอำเภอ เกษตรอำเภอ เกษตรจังหวัด ประมงอำเภอ ประมงจังหวัด ปศุสัตว์อำเภอ ปศุสัตว์จังหวัด เป็นต้น

๓. ด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

๓.๑ ให้ความสำคัญแก่ เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม ให้มีความเสมอภาคเท่าเทียมเป็นหน่วยงานในการเชื่อมประสาน เพิ่มโอกาสในการเข้าถึงหน่วยงานที่ให้การช่วยเหลือกลุ่มดังกล่าว

๓.๒ ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนเข้าถึงแหล่งบริการทางสาธารณสุขมากยิ่งขึ้น เพื่อเสริมสร้างให้ประชาชนเป็นผู้มีสุขภาพพลานามัยที่ดี มีความรู้ความเข้าใจตระหนักถึงความสำคัญของการป้องกันโรคและรักษาสุขภาพพลานามัยตนเองและครอบครัว

๓.๓ ส่งเสริมสนับสนุนร่วมมือกับหน่วยงานด้านสาธารณสุข เพื่อยกระดับการเข้าถึงและการบริการทางด้านสาธารณสุขให้แก่ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีรวมถึงการป้องกันโรคระบาดต่างๆ เช่น ไข้เลือดออก โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) เป็นต้น

๓.๔ ให้ความสำคัญกับเยาวชนในพื้นที่ พัฒนาลานกีฬา และการแข่งขันอย่างเป็นสากลมีความต่อเนื่องในการแข่งขันโดยใช้กีฬาเป็นศูนย์รวมเยาวชน เพื่อสร้างเกียรติภูมิ ความภูมิใจของเยาวชน ตลอดจนผู้ปกครองอันจะส่งผลที่ดีต่อการแก้ไขปัญหายาเสพติดในระดับพื้นที่

๓.๕ ปรับปรุงระบบงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย รวมถึงปรับปรุงเครื่องมืออุปกรณ์ในการปฏิบัติงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และเตรียมพร้อมเผชิญสาธารณภัยต่างๆ ตลอดจนรวมถึงการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของเจ้าหน้าที่ อปพร เพื่อให้ประชาชนมั่นใจ อบอุ่น ปลอดภัย

๓.๖ สนับสนุนกิจกรรมและเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน องค์กร เพื่อแก้ไขปัญหา ยาเสพติด โดยประสานกับหน่วยงานระดับนโยบาย หน่วยงานหลัก และเทศบาลเป็นผู้สนับสนุน ร่วมมือเพื่อให้ ประชาชนชุมชนหนองเรือปลอดจากภัยยาเสพติด มีมุมมองที่ดีจากสังคมภายนอก

๔. ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๔.๑ ปรับปรุงระบบกำจัดขยะ การจัดเก็บขยะให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ถูกต้องตาม หลักวิชาการ และมีนวัตกรรมใหม่ๆ รวมถึงมุ่งรักษาความสะอาดความเป็นระเบียบเรียบร้อยของชุมชน และ สถานที่ต่างๆ ตลอดจนปรับปรุงสภาพแวดล้อม ในชุมชนให้น่าอยู่บนหลักการมีส่วนร่วมของชุมชน

๔.๒ ปรับปรุงภูมิทัศน์โดยรวมให้มีความร่มรื่น สวยงาม รวมถึงจัดให้มีสวนสาธารณะสวน สุขภาพเฉลิมพระเกียรติสระหนองเรือ ให้เป็นสถานที่ออกกำลังกายตลอดถึงเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของ ประชาชน

๔.๓ ป้องกันดูแลทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมในเขตพื้นที่เทศบาลหนองเรือให้คงอยู่ อนุรักษ์ไว้ให้ลูกหลานในอนาคต และรณรงค์ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนรู้จักประหยัดพลังงาน เพื่อลดภาวะ โลกร้อน

๔.๔ ให้ความสำคัญในการลดมลภาวะทางอากาศในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลหนองเรือ อาทิ เช่น ปรับปรุงเตาเผาขยะปลอดมลพิษ และพัฒนาการจัดการขยะในพื้นที่ทิ้งขยะให้เหมาะสมถูกต้องตามหลัก วิชาการ

๕. ด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

๕.๑ สนับสนุนด้านการศึกษาของสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง และเหมาะสม ตามอำนาจหน้าที่ ภารกิจที่พึงกระทำได้

๕.๒ เสริมสร้างพัฒนาศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ในมิติใหม่ให้เด็กก่อนวัยเรียนลูกหลานชาวหนอง เรือได้รับการพัฒนาการเรียนรู้อย่างเหมาะสมตามวัย เพื่อวางรากฐานการศึกษาของเยาวชนที่ดี วางระบบการ พัฒนาศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ มีรางวัลรองรับตามมาตรฐานที่หน่วยงานทางด้าน การศึกษาควรจะได้รับรางวัล เพื่อความมั่นใจของผู้ปกครองและประชาชน

๕.๓ ส่งเสริมการนำภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อสืบสานถ่ายทอดเป็นวิทยาทานแนวความรู้สืบทอดไป ในภายภาคหน้า มิให้สูญหายไปตามกาลเวลา

๕.๔ สืบสานการอนุรักษ์สืบทอดประเพณีอันดีงามของไทย และส่งเสริมการจัดงานประเพณี ต่างๆ ให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย อาทิเช่น งานประเพณีสงกรานต์ งานประเพณีลอยกระทง งานประเพณี บุญเดือนหก (บั้งไฟ) งานประเพณีแข่งเรือ เป็นต้น

๕.๕ จัดให้มีการฝึกอบรมศึกษาดูงานโครงการต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ประสบการณ์ให้แก่ ผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้นำชุมชน พนักงานส่วนท้องถิ่นตลอดถึงประชาชนผู้ที่คาดหวังว่าจะมี ส่วนช่วยในการพัฒนาท้องถิ่น โดยเฉพาะการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง “โคก หนอง นา” โมเดล มาปรับใช้ ให้เกิดผลเป็นรูปธรรม เพื่อสร้างชุมชนที่มีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน

๖. ด้านการเมืองและการบริหาร

ส่งเสริมการเมืองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้ในปัจจุบัน ให้ความสำคัญ การกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่น จึงจำเป็นที่จะต้องเพิ่มขีดความสามารถในการปฏิบัติตามภารกิจที่เพิ่มขึ้นของเทศบาล ตลอดจนสร้างจิตสำนึก ของพนักงานและลูกจ้างในการให้บริการประชาชน ให้ได้รับความสะดวก รวดเร็วและเกิดความพึงพอใจ ตาม หลักธรรมาภิบาล ดังนี้

๖.๑ สนองนโยบายสนับสนุนการดำเนินนโยบายของรัฐบาลและนโยบายของจังหวัด นโยบายของอำเภอ เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน

๖.๒ มุ่งเน้นประสิทธิภาพการปฏิบัติงานขององค์กรเทศบาล ให้สามารถบริการประชาชนด้วยความสะดวก รวดเร็ว และเป็นธรรม โดยเร่งพัฒนาคุณภาพของพนักงาน ลูกจ้าง ให้มีทัศนคติและจิตสำนึกในการบริการประชาชน เพื่อยกระดับองค์กรพร้อมรับใช้ประชาชน

๖.๓ การบริหารจัดการองค์กรภายใต้หลักเศรษฐกิจพอเพียง มีเหตุผล พอประมาณ สร้างภูมิคุ้มกัน และใช้หลักความรู้ คู่คุณธรรม สร้างความสามัคคีระหว่างบุคลากรในองค์กร รวมถึงฝ่ายบริหารกับฝ่ายสภาเทศบาล มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการมุ่งพัฒนาชุมชนเป็นหลัก

๖.๔ นำวิชาการเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาให้บริการประชาชนให้ได้รับความสะดวกเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับความเจริญของบ้านเมือง รวมทั้งทบทวนระเบียบ ขั้นตอน และวิธีปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดความยืดหยุ่น มีประสิทธิภาพประสิทธิผล โปร่งใส ตรวจสอบได้ พร้อมทั้งมีการประเมินความพึงพอใจของผู้ใช้บริการ

๖.๕ มุ่งพัฒนาบุคลากรของเทศบาล ด้านการเพิ่มทักษะ ความรู้ความสามารถ ประสพการณ์ ส่งเสริมให้มีการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป เพื่อรองรับการพัฒนาของท้องถิ่น และการขยายตัวของชุมชนรวมถึงปัญหาชุมชนในอนาคต

๖.๖ ก่อสร้างอาคารสำนักงานใหม่และปรับปรุงสถานที่ทำงานหน่วยงานเทศบาลตำบลหนองเรือที่เป็นหน่วยบริการสาธารณะแก่ประชาชน ให้สามารถรองรับการให้บริการอย่างเพียงพอ และอำนวยความสะดวก สะอาดปลอดภัย ภูมิทัศน์สวยงาม บรรยากาศส่งเสริมในการทำงานและการให้บริการมากยิ่งขึ้น และประชาชนพึงพอใจ

๒.ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒.๑ วิสัยทัศน์

“ทำจริง ทำได้ ทำไว เข้าใจชุมชน”

๒.๒ ยุทธศาสตร์การพัฒนา

- ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาคน และชุมชนให้มีคุณภาพ
- ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเศรษฐกิจ และการสร้างรายได้ของชุมชน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การส่งเสริมกีฬา ศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การพัฒนาทรัพยากรบุคคลและการบริหารจัดการองค์กร

๒.๓ เป้าประสงค์

๑.พัฒนาคน และชุมชนให้มีคุณภาพในด้านการศึกษา ด้านการสาธารณสุข ด้านคุณธรรมและจริยธรรม ด้านสวัสดิการผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาส ด้านการแพทย์ทางเลือก และกิจกรรมสถาบันครอบครัวให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

๒.พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน ในการก่อสร้าง ถนน ทางเท้า และทางระบายน้ำ การพัฒนาปรับปรุง ซ่อมแซม ระบบสาธารณูปโภค และสาธารณูปการ รวมทั้งพัฒนาระบบการจราจรและผังเมืองรวมให้ได้มาตรฐานทั่วถึง

๓. พัฒนาเศรษฐกิจชุมชน และการสร้างรายได้ของชุมชน ในด้านการเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ ส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็ง จัดหาและสนับสนุนแหล่งทุนสำหรับผลิตภัณฑ์ชุมชนให้มีศักยภาพจุดเด่นสามารถรองรับการท่องเที่ยวและปรับตัวแข่งขันได้

๔. พัฒนการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านการมีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อม ปรับปรุงสวนหรือที่ดินสาธารณะในชุมชน สร้างอาสาอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการบริหารจัดการขยะ สิ่งปฏิกูลและน้ำเสียชุมชนให้มีประสิทธิภาพ

๕. พัฒนาการรักษาความสงบเรียบร้อยในชุมชน ด้านการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินแบบมีส่วนร่วมของประชาชน รวมทั้งการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด อบายมุข การพนันในชุมชนให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผล

๖. พัฒนาและส่งเสริมกีฬา ศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านสนับสนุนกีฬาและนันทนาการ ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นและด้านศิลปะ วัฒนธรรม และจารีตประเพณีให้คงอยู่สืบไป

๗. การพัฒนาทรัพยากรบุคคลและการบริหารจัดการองค์กร สร้างระบบการบริหารจัดการที่ดี ตามหลักธรรมาภิบาล ส่งเสริมด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ด้านการพัฒนารายได้ ด้านบุคลากร ด้านปรับปรุงเครื่องมือ เครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการองค์กรมากที่สุด

๒.๔ ตัวชี้วัดระดับ เป้าประสงค์

- ๑) ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพและเพียงพอ
- ๒) ประชาชนได้รับบริการสาธารณสุขอย่างมีคุณภาพและเพียงพอ
- ๓) มีการอบรมคุณธรรมและจริยธรรมให้ประชาชนอย่างเพียงพอ
- ๔) ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาส ได้รับบริการอย่างมีคุณภาพและเพียงพอ
- ๕) ประชาชนมีการใช้บริการแพทย์ทางเลือกเพิ่มขึ้น
- ๖) มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมสถาบันครอบครัวเพิ่มขึ้น
- ๗) ก่อสร้าง ถนน ทางเท้า และ ทางระบายน้ำ ที่ได้มาตรฐานเพิ่มขึ้น
- ๘) ระบบสาธารณสุขปโภคและสาธารณูปการขั้นพื้นฐานครอบคลุมทุกพื้นที่
- ๙) ระบบการจราจรและผังเมืองรวมมีประสิทธิภาพ
- ๑๐) ประชาชนและผู้ประกอบการมีรายได้เพิ่มขึ้น
- ๑๑) นักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น
- ๑๒) มีผลิตภัณฑ์ของฝากที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวหนองเรือ
- ๑๓) สร้างการมีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อม
- ๑๔) ดูแลสวนสาธารณะ และหรือที่สาธารณะ
- ๑๕) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการขยะ สิ่งปฏิกูลและน้ำเสียชุมชน
- ๑๖) การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ๑๗) จำนวนครั้งในการจัดอบรมป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ๑๘) จำนวนของผู้ติดยาเสพติดในชุมชนลดลง
- ๑๙) จำนวนครั้งในการจัดกิจกรรมหรืออบรมที่ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการ
- ๒๐) ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาและนันทนาการให้กับชุมชน
- ๒๑) จัดกิจกรรมส่งเสริมศิลปะ ศาสนาวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๒๒) ส่งเสริมและสนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แพร่หลาย

- ๒๓) ให้มีใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารที่ทันสมัย
- ๒๔) เครื่องมือ เครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงานเพียงพอ
- ๒๕) พัฒนาบุคลากร และประสิทธิภาพการบริหารจัดการให้ดีขึ้น
- ๒๖) ปรับปรุงและพัฒนารายได้ให้มีประสิทธิภาพ

๒.๕ ค่าเป้าหมาย

- ๑) ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
- ๒) โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ในพื้นที่ดีขึ้นได้มาตรฐานและปลอดภัยในการสัญจรไปมา
- ๓) เศรษฐกิจชุมชนมีการค้าขายดีขึ้นและรายได้เฉลี่ยต่อหัวเพิ่มขึ้น
- ๔) สิ่งแวดล้อมของชุมชนดีขึ้น
- ๕) ชุมชนได้สืบสานวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้กับเยาวชน
- ๖) เศรษฐกิจชุมชนมีการค้าขายดีขึ้นและรายได้เฉลี่ยต่อหัวเพิ่มขึ้น
- ๗) บุคลากรมีประสิทธิภาพในการให้บริการและจัดการงานในหน้าที่ดีขึ้น

๒.๖ กลยุทธ์

- ๑) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนด้านการศึกษา
- ๒) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนด้านสาธารณสุข
- ๓) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนสวัสดิการผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาส
- ๔) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนคุณธรรมและจริยธรรมในชุมชน
- ๕) พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนการแพทย์แผนไทยและสมุนไพรพื้นบ้าน
- ๖) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมสถาบันครอบครัว
- ๗) การก่อสร้าง ถนน ทางเท้า และ ทางระบายน้ำ
- ๘) พัฒนา ปรับปรุง ซ่อมแซม ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ
- ๙) ส่งเสริม และสนับสนุนการเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง
- ๑๐) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนแหล่งทุนของชุมชนและผลิตภัณฑ์ชุมชน
- ๑๑) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว
- ๑๒) พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนสร้างการมีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อม
- ๑๓) พัฒนา และปรับปรุงสวนสาธารณะ และหรือที่สาธารณะ
- ๑๔) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการขยะ สิ่งปฏิกูลและน้ำเสียชุมชน
- ๑๕) ส่งเสริมสนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ๑๖) การป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ๑๗) การป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดในชุมชน
- ๑๘) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชน
- ๑๙) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาและนันทนาการ
- ๒๐) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุน ศิลปะ วัฒนธรรม และจารีตประเพณี
- ๒๑) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๒๒) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร
- ๒๓) พัฒนา และปรับปรุงเครื่องมือ เครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงาน
- ๒๓) การพัฒนาบุคลากร และประสิทธิภาพการบริหารจัดการ
- ๒๔) การปรับปรุงและพัฒนารายได้

ประเด็นยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และตัวชี้วัด

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคน และชุมชนให้มีคุณภาพ

● เป้าประสงค์ :

พัฒนาคน และชุมชนให้มีคุณภาพในด้านการศึกษา ด้านการสาธารณสุข ด้านคุณธรรมและจริยธรรม ด้านสวัสดิการผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาส ด้านการแพทย์ทางเลือก และกิจกรรมสถาบันครอบครัวให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

● ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์:

๑. ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพและเพียงพอ
๒. ประชาชนได้รับบริการสาธารณสุขอย่างมีคุณภาพและเพียงพอ
๓. มีการอบรมคุณธรรมและจริยธรรมให้ประชาชนอย่างเพียงพอ
๔. ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาส ได้รับบริการอย่างมีคุณภาพและเพียงพอ
๕. ประชาชนมีการใช้บริการแพทย์ทางเลือกเพิ่มขึ้น
๖. มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมสถาบันครอบครัวเพิ่มขึ้น

● ค่าเป้าหมาย: ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

● กลยุทธ์ และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ :

กลยุทธ์	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑. พัฒนาคน และชุมชนให้มีคุณภาพในด้านการศึกษา	๑.ร้อยละ ๕๐ ของประชากร มีทักษะความรู้ภาษาอังกฤษ และมีทักษะความรู้คอมพิวเตอร์ ๒.ชุมชนมีแหล่งเรียนรู้ตามความสนใจของกลุ่มทุกชุมชน ๓.ประชาชนพอใจโครงการหรือผ่านเกณฑ์ตัวชี้วัดโครงการรวมทั้งหมดไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ๔.จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการอย่างน้อยปีละ ๕ โครงการ/กิจกรรม
๒. พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนด้านการสาธารณสุข	๑.ร้อยละ ๙๘ ของประชาชนได้รับบริการสาธารณสุขทั่วถึง ๒.จำนวนกลุ่มที่ได้รับการส่งเสริมสนับสนุนอย่างน้อยปีละ ๑ กลุ่ม ๓.จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการอย่างน้อยปีละ ๕ โครงการ/กิจกรรม
๓. พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนสวัสดิการผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาส	๑.ร้อยละ ๘๐ ของผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาสที่ได้รับบริการอย่างเพียงพอ ๒.จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการอย่างน้อยปีละ ๓ โครงการ/กิจกรรม
๔. พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนคุณธรรมและจริยธรรมในชุมชน	๑.จำนวนโครงการ/กิจกรรมอบรมคุณธรรมและจริยธรรม ที่ดำเนินการอย่างน้อยปีละ ๑ โครงการ/กิจกรรม
๕. พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนการแพทย์แผนไทยและสมุนไพรพื้นบ้าน	๑ ร้อยละของประชาชนที่ใช้บริการแพทย์ทางเลือก ๒. ร้อยละของประชาชนที่เข้าถึงบริการตรวจรักษาแพทย์แผนปัจจุบันและการแพทย์แผนไทย การให้บริการเชิงรุกการป้องกันควบคุมโรคต่าง ๆ
๖. พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมสถาบันครอบครัว	๑.จำนวนครั้งการจัดกิจกรรมส่งเสริมสถาบันครอบครัว

- **ความเชื่อมโยง**

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมที่มีคุณภาพ

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาศักยภาพพลเมือง

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การพัฒนาการสร้างความสุขภาวะ

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน

- **เป้าประสงค์:**

พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน ก่อสร้าง ถนน ทางเท้า และทางระบายน้ำ การพัฒนาปรับปรุง ซ่อมแซม ระบบสาธารณูปโภค และสาธารณูปการ รวมทั้งพัฒนาระบบการจราจรและผังเมืองรวมให้ได้มาตรฐานทั่วถึง

- **ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์**

๑) ก่อสร้าง ถนน ทางเท้า และ ทางระบายน้ำ ที่ได้มาตรฐานเพิ่มขึ้น

๒) ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการขั้นพื้นฐานครอบคลุมทุกพื้นที่

๓) ระบบการจราจรและผังเมืองรวมมีประสิทธิภาพ

- **กลยุทธ์ และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ :**

กลยุทธ์	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑. ก่อสร้างถนน ทางเท้า และ ทางระบายน้ำ	๑.ร้อยละของถนน ทางเท้า ที่ได้รับการบำรุงรักษาเป็นปกติ ทุกเส้นทาง ๒.ร้อยละของทางระบายน้ำที่ได้รับการบำรุงรักษาเป็นปกติ ทุกเส้นทาง
๒. พัฒนา ปรับปรุง ซ่อมแซม ระบบสาธารณูปโภค และสาธารณูปการ	๑.ร้อยละของการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะตามแนวนถนน ทางแยก และจุดเสี่ยงเพิ่ม ๒.ร้อยละของการขยายเขตประปาสาธารณะเพิ่ม
๓. พัฒนาระบบการจราจรและผังเมืองรวม	๑.มีเอกสารผังเมืองที่เผยแพร่ประชาสัมพันธ์แก่ประชาชน ๒.ร้อยละของถนนที่ทาสีตีเส้นใหม่เพิ่มขึ้น

- **ความเชื่อมโยง**

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเศรษฐกิจให้มีความมั่นคงและมีความสามารถทางการแข่งขัน

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจ และการสร้างรายได้ของชุมชน

- **เป้าประสงค์:**

พัฒนาเศรษฐกิจชุมชน การค้า และพาณิชย์กรรม ในด้านการเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ ส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็ง จัดหาและสนับสนุนแหล่งทุนสำหรับผลิตภัณฑ์ชุมชนให้มีศักยภาพจุดเด่นสามารถรองรับการท่องเที่ยวและปรับตัวแข่งขันได้

- **ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์**

๑. ประชาชนและผู้ประกอบการมีรายได้เพิ่มขึ้น
๒. นักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น
๓. มีผลิตภัณฑ์ของฝากที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวหนองเรือ

● **กลยุทธ์ และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ :**

กลยุทธ์	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑. ส่งเสริม และสนับสนุนการเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง	๑. ร้อยละของรายได้ที่เพิ่มขึ้นต่อครัวเรือนในแต่ละปี ๒. ร้อยละของประชาชนที่ได้รับการส่งเสริมอาชีพมีรายได้ ๓. ร้อยละของประชาชนที่ประกอบอาชีพตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
๒. พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนแหล่งทุนของชุมชนและผลิตภัณฑ์ชุมชน	๑. จำนวนชนิดของผลิตภัณฑ์ของฝากที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวหนองเรือ ๒. จำนวนครั้งในการอบรมพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน
๓. พัฒนาและส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน	๑. จำนวนเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน
๔. พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว	๑. ร้อยละของจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี

● **ความเชื่อมโยง**

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเศรษฐกิจให้มีความมั่นคงและมีความสามารถทางการแข่งขัน

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน

๔. ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

● **เป้าประสงค์:**

พัฒนาบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านการมีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อม ปรับปรุงสวนหรือที่ดินสาธารณะในชุมชน สร้างอาสาสมัครรักษาดินแดนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการบริหารจัดการขยะ สิ่งปฏิกูลและน้ำเสียชุมชนให้มีประสิทธิภาพ

● **ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์**

- ๑) สร้างการมีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อม
- ๒) ดูแลสวนสาธารณะ และพื้นที่สาธารณะ
- ๓) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการขยะ สิ่งปฏิกูลและน้ำเสียชุมชน
- ๔) การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

● **กลยุทธ์ และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ :**

กลยุทธ์	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑. พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนสร้างการมีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อม	๑. ร้อยละของประชาชนที่เข้าร่วมเป็นอาสาสมัครจัดการสิ่งแวดล้อม ๒. ร้อยละของประชาชนที่มีความรู้ในการกำจัดขยะมูลฝอย

กลยุทธ์	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
---------	-----------------------

๒.พัฒนา และปรับปรุงสวนสาธารณะ และ หรือที่สาธารณะ	๑.จำนวนครั้งในการอบรมให้ความรู้แก่ชุมชน ๒.จำนวนครั้งในการปรับปรุงภูมิทัศน์สาธารณะ
๓.เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการขยะ สิ่ง ปฏิกูลและน้ำเสียชุมชน	๑.ร้อยละของครัวเรือนที่ไม่ถูกรบกวนจากมลพิษในเขตเทศบาล ๒.ร้อยละของปริมาณขยะ สิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลดลง
๔.ส่งเสริมสนับสนุนการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑.ร้อยละของจำนวนครัวเรือนที่ได้รับการจัดการของเสียอันตรายมูลฝอย และสิ่งปฏิกูล

● ความเชื่อมโยง

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่าง
ยั่งยืน

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่าง
ยั่งยืน

๕. ยุทธศาสตร์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

● เป้าประสงค์:

พัฒนาการรักษาความสงบเรียบร้อย และการจัดระเบียบชุมชน ด้านการรักษาความปลอดภัย
ในชีวิตและทรัพย์สินแบบมีส่วนร่วมของประชาชน รวมทั้งการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม การ
พนันในชุมชนให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผล

● ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์

- ๑) จำนวนครั้งในการจัดอบรมป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ๒) จำนวนของผู้ติดยาเสพติดในชุมชนลดลง
- ๓) จำนวนครั้งในการจัดกิจกรรมหรืออบรมที่ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการ

● กลยุทธ์ และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ :

กลยุทธ์	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑. การป้องกันและรักษาความปลอดภัยใน ชีวิตและทรัพย์สิน	๑.จำนวนประชาชนได้รับการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การรักษา ความสงบเรียบร้อย ให้ประชาชนปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ๒.ลดปัญหาอุบัติเหตุอย่างน้อยร้อยละ ๕๐ ของปีที่ผ่านมา
๒. การป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดใน ชุมชน	๑.จำนวนครั้งในการอบรมให้ความรู้แก่ชุมชน ๒.จำนวนครั้งในการจัดนิทรรศการเกี่ยวกับยาเสพติด
๓. พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วน ร่วมของประชาชน	๑.ร้อยละของประชาชนพอใจโครงการหรือผ่านเกณฑ์ตัวชี้วัดโครงการรวม ทั้งหมดมากกว่าร้อยละ๘๐ ๒.จำนวนแผนงานที่มีประชาชนเข้าร่วม

● ความเชื่อมโยง

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การเสริมสร้างความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน

๖.ยุทธศาสตร์การส่งเสริมกีฬา ศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

- เป้าประสงค์:

พัฒนาและส่งเสริมกีฬา ศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านสนับสนุนกีฬาและนันทนาการ ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นและด้านศิลปะ วัฒนธรรม และจารีตประเพณี ให้คงอยู่สืบไป

- ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์

๑) ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาและนันทนาการให้กับชุมชน

๒) จัดกิจกรรมส่งเสริมศิลปะ ศาสนาวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

๓) ส่งเสริมและสนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แพร่หลาย

- กลยุทธ์ และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ :

กลยุทธ์	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑. พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาและนันทนาการ	๑.จำนวนครั้งในการจัดกิจกรรมส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาและนันทนาการ
๒. พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุน ศิลปะ วัฒนธรรม และจารีตประเพณี	๑.จำนวนครั้งของการจัดกิจกรรมส่งเสริมศิลปะ ศาสนาวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นต่อปี
๓. พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่น	๑.จำนวนครั้งในการจัดกิจกรรมส่งเสริม และสนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่น

- ความเชื่อมโยง

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การเพิ่มศักยภาพของเมือง เพื่อเชื่อมโยงโอกาสจากกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคุ่มน้ำโขงและอาเซียน

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด:

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนเพื่อการแข่งขันภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

๗.ยุทธศาสตร์การพัฒนาทรัพยากรบุคคลและการบริหารจัดการองค์กร

- เป้าประสงค์:

การพัฒนาทรัพยากรบุคคลและการบริหารจัดการองค์กร ระบบการบริหารจัดการที่ดี ด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ด้านการพัฒนารายได้ ด้านบุคลากร ด้านปรับปรุงเครื่องมือเครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการองค์กรมากที่สุด

- ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์

๑. ให้มีใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารที่ทันสมัย

๒. เครื่องมือ เครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงานเพียงพอ

๓. พัฒนาศักยภาพ และประสิทธิภาพการบริหารจัดการให้ดีขึ้น

๔. ปรับปรุงและพัฒนารายได้ให้มีประสิทธิภาพ

● กลยุทธ์ และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ :

กลยุทธ์	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑.พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	๑.ร้อยละของประชาชนที่เข้าร่วมเป็นอาสาสมัครจัดการสิ่งแวดล้อม
๒.พัฒนา และปรับปรุงเครื่องมือ เครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงาน	๑.จำนวนครั้งในการจัดหาเครื่องมือ เครื่องใช้ ๒.จำนวนครั้งในการปรับปรุงสถานที่ปฏิบัติงาน
๓.การพัฒนาบุคลากร และประสิทธิภาพการบริหารจัดการ	๑.ร้อยละของบุคลากรได้รับการอบรมพัฒนาความรู้ความสามารถ
๔.การปรับปรุงและพัฒนารายได้	๑.ร้อยละของรายได้จัดเก็บเพิ่มขึ้น

๒.๗ จุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning) ของเทศบาลตำบลหนองเรือ

การกำหนดจุดยืนทางด้านยุทธศาสตร์ของเทศบาล(Strategic Position) คือ การหาจุดแข็งขององค์กรที่จะสามารถนำไปใช้ในการแข่งขันในอนาคต โดยใช้จุดแข็งนั้นเป็นตัวนำสู่ความสำเร็จ ซึ่งยิ่งเทศบาลมีจุดยืนที่ชัดเจนมากเท่าไร จะส่งผลให้บุคลากรของเทศบาลสามารถเข้าใจตรงกันไม่มีความสับสนกลยุทธ์ต่าง ๆ ของเทศบาลก็จะต้องสอดคล้องกับจุดยืนทางด้านกลยุทธ์ แบ่งออกได้เป็น ๓ ด้านหลัก ดังนี้

๑. เน้นด้าน Cost Leadership คือ การเน้นทางด้านการลดต้นทุนและขบวนการธุรกิจที่เป็นเลิศ Operation Excellence คือ การบริหารคุณภาพ และบริการที่เป็นเลิศ แนวการปรับปรุงจะเน้นการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง Continuous Improvement

๒. เน้นด้าน Innovation คือ สร้างนวัตกรรมใหม่ๆ และบริการใหม่ๆ แนวคิดใหม่ ๆ มาตรฐานใหม่ ลดขบวนการตัดสินใจ และทำให้เกิดสิ่งใหม่ๆ ขึ้น อย่างรวดเร็ว ทันควัน ตัวชี้วัดจะเน้นสิ่งใหม่ที่เกิดขึ้น การ ลดขบวนการออกบริการงานใหม่ ข้อเสนอแนะความคิดใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นโดยพนักงานเทศบาล

๓. เน้นด้านประชาชน Customer Intimacy คือ สร้างความพอใจให้กับผู้รับบริการ และความสัมพันธ์ที่ดีกับประชาชน ซึ่งจะเน้นด้านการบริหารและการสร้างความพึงพอใจสูงสุด Customer Satisfactio

การกำหนดตำแหน่งจุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning) ของเทศบาลตำบลหนองเรือ กำหนดตามตำแหน่งจุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning) ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนกลาง ๑๓ ประกอบด้วย : ร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์ ยึดหลักการการพัฒนาที่สนองนโยบายรัฐบาล และสอดคล้อง เชื่อมโยงกับทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการบริหารราชการแผ่นดิน ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่ม “รอยแแกนสารสินธุ์ ” และยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดขอนแก่น รวมทั้งอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๒ พ.ศ.๒๕๔๙ เป็นเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจแนวตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor หรือ EWEC) เป็นการเชื่อมโยงระหว่าง ๕ ประเทศ คือ จีน เวียดนาม ลาว ไทย และพม่า โดยเทศบาลตำบลหนองเรือ เป็นจุดผ่านที่สำคัญของโครงข่ายคมนาคมที่เชื่อมโยงนานาประเทศดังกล่าว ซึ่งจะเป็นโอกาสในการเข้าถึงตลาดต่างประเทศ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมและบริการของชาวหนองเรือ อำนวยความสะดวกด้านการค้า และขยายฐานการลงทุนไปยังประเทศเพื่อนบ้านและติดต่อกับชาติอื่นๆ มากขึ้น ประกอบกับ

ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๘๐) นำไปสู่การปฏิบัติเป็นแผนแม่บทหลักของการพัฒนาประเทศ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) รวมทั้งการปรับโครงสร้างประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย ๔.๐ ตลอดจนประเด็นการปฏิรูปประเทศนอกจากนั้นได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนทั้งในระดับกลุ่มอาชีพระดับภาคและระดับประเทศในทุกขั้นตอนอย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง การพัฒนาประเทศให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขเศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน จุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Strategic Positioning) ของเทศบาลตำบลหนองเรือ “หนองเรือเมืองน่าอยู่ มุ่งสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน” เพื่อก้าวเข้าสู่การ

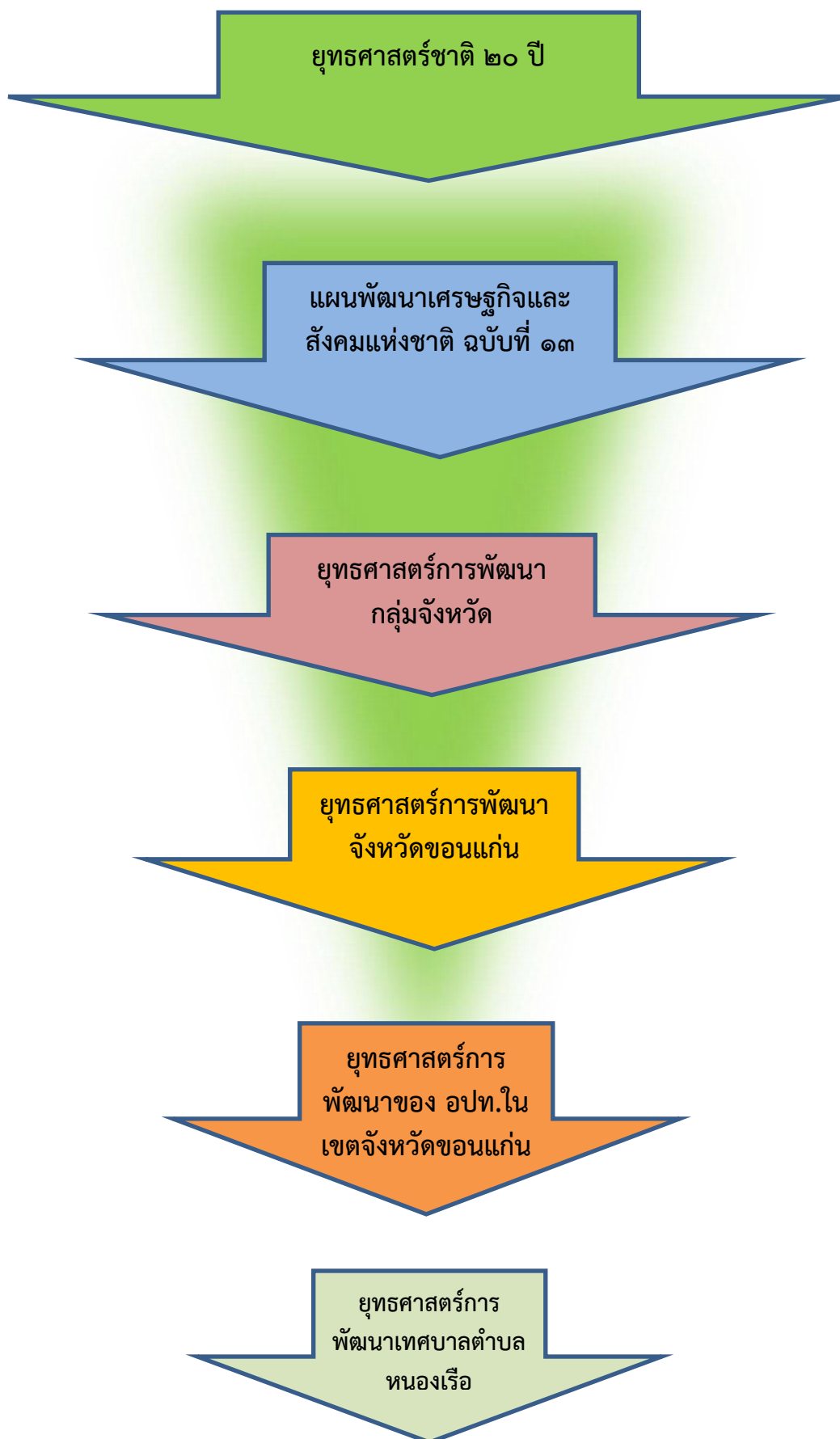
- ๑) เป็นศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งในตำบลหนองเรือสู่ระดับจังหวัด
- ๒) เป็นเมืองแห่งการกีฬาในตำบลหนองเรือสู่ระดับจังหวัด
- ๓) เป็นศูนย์กลางการค้า และบริการ ในตำบลหนองเรือสู่ระดับจังหวัด
- ๔) เป็นเมืองเกษตรพอเพียงตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่ระดับจังหวัด

๒.๘ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

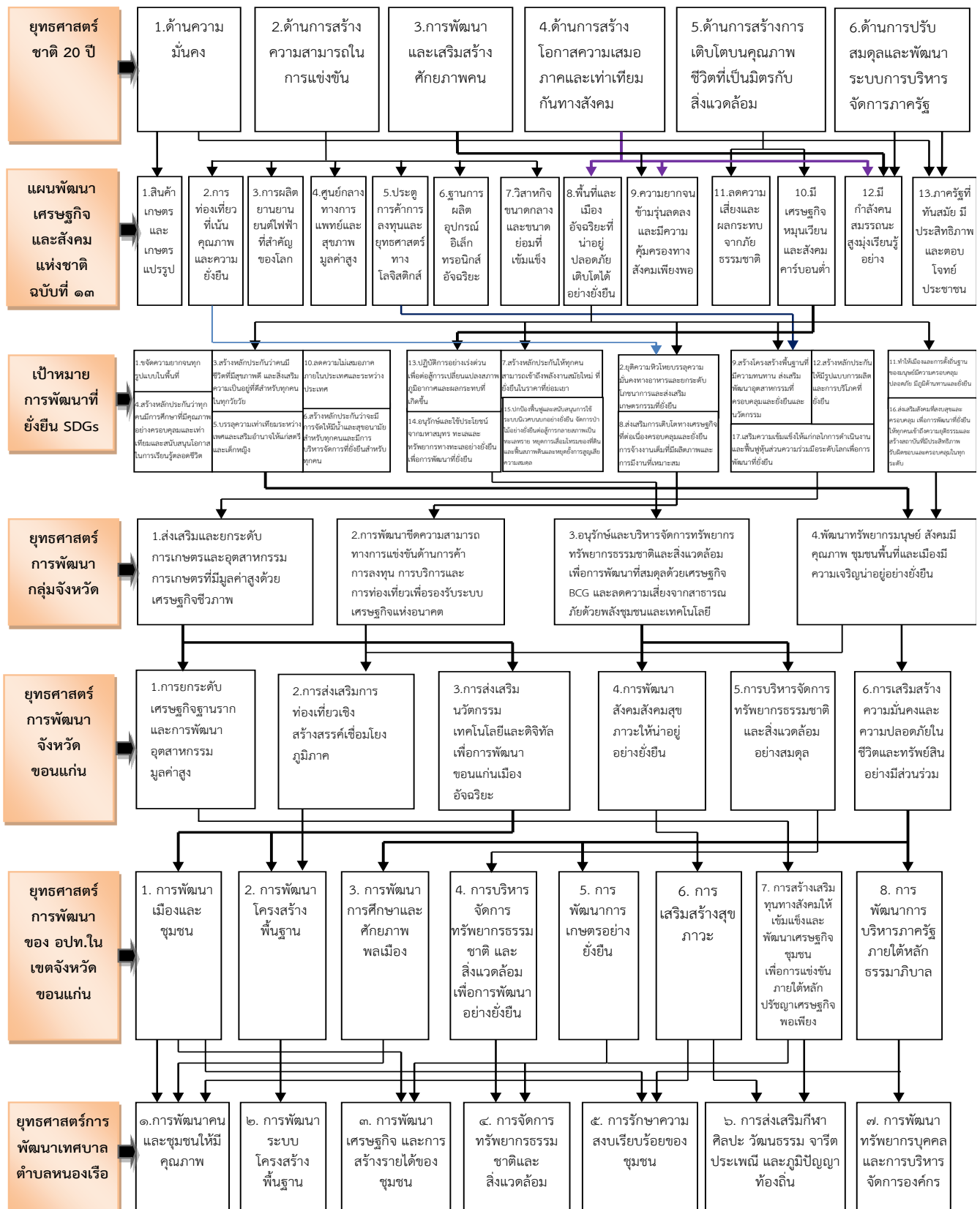
ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม เป็นการอธิบายความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดขอนแก่น ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนที่ยุทธศาสตร์ (Strategy Map) ที่ปรากฏตามว่ามีความเชื่อมโยงกันในทุกระดับ และยุทธศาสตร์การพัฒนาของเทศบาลตำบลหนองเรือ ได้ตอบสนองต่อวิสัยทัศน์ในภาพรวมกลุ่มจังหวัด มีความสอดคล้อง เชื่อมโยงกับพันธกิจ เป้าประสงค์ แนวทางการพัฒนา (จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น) ซึ่งก่อให้เกิดผลผลิตและโครงการที่จะตอบสนองความต้องการหรือการให้บริการประชาชนในเขตพื้นที่ และส่งผลต่อการพัฒนาตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดขอนแก่น

เพื่อให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน โดยนำทุนของประเทศที่มีศักยภาพมาใช้ประโยชน์อย่างบูรณาการและเกื้อกูลกัน พร้อมทั้งเสริมสร้างให้แข็งแกร่งเพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาประเทศที่สำคัญได้แก่ การเสริมสร้างทุนสังคม (ทุนมนุษย์ ทุนสังคม ทุนทางวัฒนธรรม) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคน และสังคมไทยสู่สังคมคุณภาพ มุ่งสร้างภูมิคุ้มกันตั้งแต่ระดับปัจเจก ครอบครัว และชุมชนสามารถจัดการความเสี่ยง และปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลง มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม บนพื้นฐานการพึ่งพาซึ่งกันและกัน ในส่วนการเสริมสร้างทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้ความสำคัญกับการสร้างความมั่นคงด้านอาหาร การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตร มุ่งสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเตรียมความพร้อมรองรับการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ

ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลตำบลหนองเรือ

๒.๘. ความเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์ในภาพรวม ตามแผนพัฒนาท้องถิ่นของเทศบาลตำบลหนองเรือ พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐

๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๑. ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา

๑. การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกและพลังงาน ภาวะโลกร้อนทำให้อุณหภูมิเฉลี่ยของโลกสูงขึ้นส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม สภาพภูมิอากาศแปรปรวน ภัยธรรมชาติมีความรุนแรงมากขึ้น มีโอกาสเกิดได้ทั้งภาวะฝนทิ้งช่วง ขาดแคลนน้ำ ภัยแล้ง และภาวะฝนตกหนัก น้ำท่วมฉับพลัน เกิดการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล ระบบนิเวศจะอ่อนแอ เกิดการสูญเสียพื้นที่ ป่าไม้และความหลากหลายทางชีวภาพ ภาวะโลกร้อนยังส่งผลให้เกิดการขาดแคลนน้ำและโรคระบาดเพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพของประชากร นอกจากนี้ ระดับคาร์บอนไดออกไซด์และอุณหภูมิที่สูงขึ้น การระบาดของโรคและแมลงศัตรูพืชจะส่งผลกระทบต่อระบบการเพาะปลูกและปริมาณผลผลิตทางการเกษตรทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนอาหาร และความเสียหายของพืชผลทางการเกษตรมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจให้กับประเทศที่มีภาคเกษตรเป็นแหล่งรายได้สำคัญการพัฒนาจะต้องเร่ง อนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ ในท้องถิ่นให้สมบูรณ์ และคงความหลากหลายทางชีวภาพ มีความพร้อมในการปรับตัวต่อสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง ให้ความรู้และส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการลดก๊าซเรือนกระจกบนฐานของการพัฒนาที่ยั่งยืน ตลอดจนร่วมกับประชาคมโลกในการแก้ปัญหาภาวะโลกร้อนโดยไม่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจสังคม และสิ่งแวดล้อมของประเทศ และให้ความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๒. การเปลี่ยนแปลงสภาวะด้านสังคม โครงสร้างประชากรเข้าสู่ สังคมผู้สูงอายุส่งผลกระทบคือขาดแคลนแรงงานหนุ่มสาวที่จะเข้ามาทดแทน การย้ายถิ่นของแรงงานข้ามชาติ แรงงานที่มีฝีมือและไร้ฝีมือเพื่อทดแทนกำลังแรงงาน และการเข้าสู่ สังคมผู้สูงอายุจะมี รายจ่ายด้านสุขภาพเพิ่มขึ้นทำให้งบประมาณสำหรับ การลงทุน พัฒนาด้านอื่น ๆ ลดลง จะต้องมีการเตรียมความพร้อมด้านระบบสวัสดิการสังคมเพื่อรองรับการปรับตัวเข้าสู่ โครงสร้างผู้สูงอายุ การส่งเสริมให้ผู้สูงอายุมีอาชีพทำให้เกิดความรู้สึกรู้ว่ามีคุณค่าต่อสังคม

๓. กระแสนิยมและการแพร่ ขยายของวัฒนธรรมโลก คนหนุ่มสาวมีค่านิยมการบริโภคตามวัฒนธรรมตะวันตก ส่งผลให้เกิดการใช้ยาเสพติดเพื่อเฝ้าระวัง เต็มสุรา ดื่มการพนัน และขาดการออม รวมทั้งปัญหาเยาวชนติดเกมส่คอมพิวเตอร์ และการมั่วสุมทางเพศในแหล่งบันเทิงทำให้แรงยึดเหนี่ยว ทางประเพณี และวัฒนธรรมลดลง จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการรื้อฟื้นประเพณี และวัฒนธรรมที่เป็นฐานการสร้าง ความเข้มแข็งของชุมชน และการพัฒนาคนให้มีความรอบรู้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขในสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

การจัดทำแผนพัฒนาเทศบาลตำบลหนองเรือ มุ่งเน้นการพัฒนาที่สามารถตอบสนองปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นเป็นสำคัญ คณะกรรมการพัฒนาเทศบาลตำบลหนองเรือ จึงได้จัดเวทีประชาคมเพื่อรับทราบปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญในการกำหนดแนวทางในการพัฒนา สามารถสรุปได้ ดังนี้.-

๑. ปัญหาเรื่องโครงสร้างพื้นฐาน

เทศบาลตำบลหนองเรือได้พัฒนาระบบการคมนาคมในเขตเทศบาลอย่างต่อเนื่องโดยการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก ถนนลาดยาง ถนนดินและถนนลูกรัง เพื่อแก้ไขปัญหาการจราจรในเขตเทศบาลตามศักยภาพและความเหมาะสม ถนนบางสายต้องรองรับปริมาณการใช้งานอย่างหนักทั้งการบรรทุกของเกินน้ำหนักและการสัญจรไปมาของประชาชน ทำให้พื้นผิวการจราจรชำรุด ถนนบางสายมีความคับแคบไม่สามารถขยายพื้นผิวการจราจรได้เนื่องจากสภาพพื้นที่มีจำกัด บางสายไม่มีทางเท้าและท่อระบายน้ำ ทำให้การระบายน้ำเสียจากชุมชนยังไม่มีประสิทธิภาพเกิดน้ำท่วมขังสร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนในท้องถิ่น

๒. ปัญหาเรื่องระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ

ประชาชนในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ใช้น้ำประปาของการประปาส่วนภูมิภาคและใช้ไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอหนองเรือ มีเพียงพื้นที่บางส่วนที่การบริการยังไม่ทั่วถึง ส่วนไฟฟ้าส่องสว่างสาธารณะที่ติดตั้งตามตรอก ซอย ยังไม่เพียงพอหรือมีแต่ชำรุด ทำให้บริเวณนั้นมีมืดมาก ประชาชนที่สัญจรไปมาไม่ได้รับความสะดวกและอาจเกิดอันตรายแก่ชีวิตและทรัพย์สิน เทศบาลตำบลหนองเรือจะได้ดำเนินการซ่อมแซมและติดตั้งเพิ่มขึ้น รวมถึงการขยายการบริการด้านการไฟฟ้าและการประปาเพิ่มขึ้น

๓. ปัญหาเรื่องการจราจรในเขตเทศบาล

การจราจรในเขตเทศบาล ถนนบางสายไม่มีเครื่องหมายการจราจรที่ชัดเจนหรือไม่มีไฟสัญญาณจราจร ตามทางแยกทางเลี้ยวทำให้การใช้รถใช้ถนนของประชาชนขาดความระมัดระวังและไม่มีความระมัดระวังเท่าที่ควร โดยเฉพาะถนนมลิวรรณซึ่งเป็นถนนสายหลัก ตรงแยกไปทางบ้านแท่น มีหลายแยกทำให้ประชาชนเกิดความสับสนและไม่เหมาะสมกับการใช้งาน ต้องมีการติดตั้งสัญญาณไฟจราจรและจัดทำป้ายเครื่องหมายจราจรให้ชัดเจนเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้รถใช้ถนนเพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

๔. ปัญหามลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรม

ในช่วงเปิดหีบอ้อยเกษตรกรจะนำอ้อยมาจำหน่ายให้กับโรงงานซึ่งจะมีรถบรรทุกอ้อยจำนวนมากเดินทางมาในพื้นที่ทำให้มีฝุ่นละอองและเศษอ้อยตกเกลื่อนกลาดตามถนนหนทางสร้างความสกปรก นอกจากนี้จะมีฝุ่นละอองและกลิ่นเหม็นคั่งปกคลุมพื้นที่สร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนในเขตเทศบาลและพื้นที่ใกล้เคียง ต้องการให้ปรับปรุงและพัฒนาระบบการควบคุมมลพิษของโรงงานให้ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๕. ปัญหาการจัดเก็บขยะมูลฝอย

เทศบาลได้ตั้งจุดรองรับขยะจากชุมชนไว้หลายแห่ง แต่เนื่องจากมีบุคลากรและงบประมาณมีจำกัด ทำให้การจัดเก็บขยะมูลฝอยไม่ทั่วถึงและเพียงพอ เกิดขยะตกค้างและส่งกลิ่นเน่าเหม็นรบกวนประชาชนทั่วไป ปัจจุบันเทศบาลมีรถจัดเก็บขยะเพียง ๒ คัน ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดเก็บให้เพิ่มขึ้นต่อไป

๖. ปัญหาการระบายน้ำในชุมชน

เนื่องจากถนนบางสายไม่มีทางระบายน้ำ หรือมีแต่เกิดการอุดตัน หรือท่อระบายน้ำไม่ได้มาตรฐาน ทำให้ระบบการระบายน้ำจากชุมชนเป็นไปด้วยความล่าช้า เกิดน้ำเสียท่วมขังส่งกลิ่นเหม็นและเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุง โดยเฉพาะในช่วงฤดูฝน จะต้องจัดให้มีระบบการบำบัดและระบายน้ำในชุมชนให้เกิดประสิทธิภาพและเพื่อป้องกันน้ำท่วมในเขตเทศบาลตำบลหนองเรือต่อไป

๗. ปัญหาสภาพแวดล้อมและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของชุมชน

เนื่องจากบุคลากรมีน้อยและงบประมาณของเทศบาลมีจำกัด การทำความสะอาดถนนและทางเท้าในเขตชุมชนไม่ทั่วถึง ทำให้มีขยะ ฝุ่นละอองหรือมูลสัตว์ตกค้างแลดูไม่สะอาด รวมถึงบ้านเรือนที่อยู่ติดถนนวางสินค้าหรือสิ่งของต่าง ๆ เกะกะกีดขวางทางเท้า ต้องอาศัยความร่วมมือของประชาชนในการดูแลความสะอาดหน้าบ้านของตนเองด้วย ในเขตเทศบาลมีพื้นที่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจและออกกำลังกายเพียงแห่งเดียว คือสระหนองเรือ ควรมีการปรับปรุงและพัฒนาสภาพแวดล้อมในชุมชนเพิ่มพื้นที่สีเขียวตกแต่งด้วยต้นไม้พันธุ์ไม้ตามถนนหนทาง และจัดทำสวนหย่อมตัดต้นไม้และถางหญ้าให้ตามข้างถนน เพื่อให้ดูสะอาดตาและชุมชนมีความน่าอยู่รวมถึงพื้นที่วางเปล่าในชุมชนหลายแห่งที่มีต้นไม้และหญ้าขึ้นรกเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงและแหล่งมั่วสุมของกลุ่มวัยรุ่น เจ้าของพื้นที่จะต้องพัฒนาและปรับปรุงให้ดูสะอาดและไม่รกรุงรังเพื่อให้ชุมชนน่าอยู่ต่อไป

๘. ประชาชนมีรายได้ไม่เพียงพอในการดำรงชีพ

ประชาชนบางส่วนมีรายได้น้อยเนื่องจากเป็นทำอาชีพรับจ้างทั่วไปหรือทำการเกษตร ซึ่งมีรายได้ไม่แน่นอน จึงต้องมีการพัฒนาและส่งเสริมอาชีพให้กับประชาชนกลุ่มนี้ เพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะในการนำไปประกอบอาชีพให้มากขึ้น รวมถึงการจัดหาแหล่งเงินทุน และตลาดจำหน่ายสินค้าให้ด้วย นอกจากนี้ยังต้องมีการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวเสริมสร้างเศรษฐกิจในชุมชนให้ดีขึ้นอีกด้วย

๙. ด้านการศึกษา

ในเขตเทศบาลมีสถานศึกษาตั้งแต่ระดับก่อนประถมจนถึงระดับมัธยมปลายเท่านั้น ซึ่งนักเรียนที่เรียนจบการศึกษาชั้นมัธยมปลายจะต้องไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่อื่น เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ปกครอง นักเรียนบางคนอาจไม่ได้เรียนต่อก็ควรจะได้รับการพัฒนาความรู้อย่างต่อเนื่องต่อไปให้สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ในอนาคต ซึ่งจะต้องมีการสนับสนุนและพัฒนาศักยภาพของสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ของชุมชนและประชาชนทุกกลุ่มอายุได้ เพื่อเปิดช่องทางการรับรู้ของคนในชุมชนให้มากขึ้น และยกระดับการศึกษาและพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ให้มีความพร้อมทั้งทางด้านวิชาการกระบวนการเรียนการสอนตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นต่อไป

๑๐. การบริหารงานจัดการ

เนื่องจากภารกิจที่ตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับถ่ายโอนมามีมาก บุคลากรและงบประมาณ ก็มีจำกัด ทำให้การบริหารงานล่าช้า การประสานงานและประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่าง ๆ ทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นมีน้อยและไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควรจะต้องมีการปรับเปลี่ยนบทบาทและการดำเนินงานเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น

การวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นสามารถสรุปประเด็นปัญหาสำคัญ ๆ แบบบูรณาการรวมของเทศบาลตำบลหนองเรือ ได้ดังนี้

สภาพปัญหา

ด้านโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และสาธารณูปการ

- ถนน ทางเท้าในเขตเทศบาลครอบคลุมแต่มีบางส่วนชำรุดและไม่มีท่อระบายน้ำ
- ระบบการจราจรภายในเทศบาลไม่ได้รับความสะดวกและปลอดภัยเท่าที่ควร
- ไฟฟ้าส่องสว่างสาธารณะชำรุด และยังไม่ครอบคลุมพื้นที่ในชุมชน
- ระบบไฟฟ้าส่องสว่างและประปายังไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่

ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต

- ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจในการดูแลสุขภาพอนามัยของตนเอง
- การกำจัดมูลฝอยขยะมูลฝอยยังไม่ได้ได้รับความร่วมมือ
- การมีสุขุมและจับกลุ่มของวัยรุ่นดื่มสุรา และแข่งรถจักรยานยนต์เสียงดัง รบกวนประชาชนในเขตเทศบาล
- ไม่มีแหล่งศึกษาค้นคว้าหาความรู้ หรือข่าวสารในชุมชน

ด้านบริหารจัดการ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- มลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรม
- การจัดเก็บและทำลายขยะมูลฝอยยังไม่ได้ได้รับความร่วมมือ
- การระบายน้ำในช่วงที่ฝนตก น้ำระบายออกไม่ทัน เกิดน้ำท่วมขัง มีกลิ่นเหม็นและเป็น

แหล่งเพาะพันธุ์ยุง

- บริเวณถนนและทางเท้าไม่สะอาด และไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
- การพัฒนาและปรับปรุงสภาพแวดล้อมของชุมชนมีน้อยมาก

ด้านเศรษฐกิจการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว

- ประชาชนบางส่วนยังไม่มีอาชีพเสริมและรายได้ที่แน่นอน
- การส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่มีน้อยมาก
- ประชาชนไม่มีความรู้ในการประกอบอาชีพเท่าที่ควร
- ขาดการส่งเสริมและแนะนำในการประกอบอาชีพ

ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

- ประชาชนมีจิตสำนึกส่วนร่วมในการจัดบริการสาธารณะน้อย
- ความร่วมมือมีส่วนร่วมวางแผนป้องกันสาธารณภัยของประชาชนมีน้อยมาก
- ประชาชนไม่มีความรู้ในการป้องกันสาธารณภัยเท่าที่ควร
- ขาดเครือข่ายการส่งเสริมและแนะนำประชาสัมพันธ์ให้ข่าวสารที่ถูกต้องในชุมชน

ด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

- ภูมิปัญญาท้องถิ่นไม่เป็นที่รู้จักและให้คุณค่าเท่าที่ควรเยาวชนไม่สนใจ
- ขาดการถ่ายทอดและสร้างองค์ความรู้ชุมชน
- ศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ขาดจุดเด่น

ด้านการป้องกันปัญหาอาชญากรรม

- มีการระบาดของยาเสพติดรอบนอกชุมชนเสี่ยงต่อการเป็นเป้าหมาย
- ขาดข้อมูลเชิงบูรณาการกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง
- ประสิทธิภาพให้ความร่วมมือของประชาชนมีน้อย
- ไม่มีกฎหมายรองรับที่ชัดเจนรองรับการทำงานของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น

ด้านการเมืองและการบริหารจัดการ

- การดำเนินงานของเทศบาล ยังขาดการประสานงานกับชุมชน
- การประสานงานระหว่างอำเภอ จังหวัด ไม่ค่อยสะดวก
- การประชาสัมพันธ์กิจกรรมให้ชุมชนรับทราบมีค่อนข้างน้อย
- การให้ความร่วมมือของชุมชนมีน้อย

การบูรณาการรวมประเด็นปัญหาจากแผนชุมชน

- การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน
- การส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ
- การส่งเสริมการศึกษา
- การมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อม
- การพัฒนาคุณภาพชีวิต
- การรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน
- การบริการสาธารณสุข
- การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนแบบมีส่วนร่วม

- การพัฒนาเยาวชนและส่งเสริมสวัสดิการสังคม
- การส่งเสริมและอนุรักษ์ประเพณี
- การให้บริการข้อมูลข่าวสาร
- การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ผลการวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของประชาชนตามประเด็นการพัฒนาท้องถิ่น ประกอบด้วย

ขอบข่ายและปริมาณ ของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย	กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์ แนวโน้มในอนาคต
<u>ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต และสังคม</u> ๑. ขาดสวัสดิการมีผู้ด้อยโอกาส ๒. การระบาดของยาเสพติด ๓. ขาดความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ๔. คุณภาพชีวิตยังไม่ดีพอ ๕. ภาวะการว่างงาน ๖. ประชาชนขาดความสามัคคี ๗. ปัญหาวินัยจราจร การขับซี้ ๘. ปัญหาทะเลาะวิวาทใน งานประเพณี ๙. ปัญหาอบายมุข การพนัน ๑๐. ปัญหาคุณธรรม จริยธรรม นักเรียน	-เทศบาลตำบลหนองเรือ ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลหนองเรือทุกชุมชน	ทำให้ประชาชนมี คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
<u>ด้านการพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐาน</u> ๑. ถนนคสล. ถนนลาดยาง หรือทางเท้า ร่องระบายน้ำของ ตำบลหนองเรือยังไม่เพียงพอ	-เทศบาลตำบลหนองเรือ ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลหนองเรือทุกชุมชน	มีโครงสร้างพื้นฐาน ถนน และทางเท้า ได้มาตรฐานและ เพียงพอ
๒. ไฟฟ้าขยายเขต ไฟฟ้าส่อง สว่าง หอกระจายข่าว เสีย ตามสายยังไม่เพียงพอ	-เทศบาลตำบลหนองเรือ ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลหนองเรือทุกชุมชน	มีไฟฟ้า เสียตาม สาย เพียงพอและ ตอบสนองความ ต้องการของ ประชาชนอย่าง แท้จริง
ขอบข่ายและปริมาณ ของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย	กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์ แนวโน้มในอนาคต

๓.ระบบประปา และน้ำสะอาด ยังไม่เพียงพอ การขาดแคลน น้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคใน บางถนน/ซอย ที่เกิดใหม่	-เทศบาลตำบลหนองเรือ ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลหนองเรือทุกชุมชน	ทำให้ประชาชนมีน้ำ เพื่อการอุปโภค บริโภคพอเพียง
<u>ด้านการพัฒนาธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม</u> ๑.ปัญหาขยะมูลฝอยและ สถานที่กำจัด ๒. ปัญหาทิ้งขยะลงไหล่ทาง ๓.ปัญหาการทิ้งสิ่งปฏิกูลใน ชุมชนทำให้สิ่งสกปรกไหลลงสู่ แหล่งน้ำใช้ ๔. ปัญหามลพิษทางกลิ่น เสี่ยง ฝุ่นของโรงงานน้ำตาล	-เทศบาลตำบลหนองเรือ ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลหนองเรือทุกชุมชน	ชุมชนหนองเรือมี สิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น ชุมชนน่าอยู่สุขภาพ ปลอดภัยแข็งแรง
<u>ด้านการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ การค้าการลงทุนการท่องเที่ยว</u> ๑.ประชาชนยังมีรายได้น้อย ซึ่งส่วนใหญ่มีอาชีพทำนา ๒.ปัญหาต้นทุนการผลิตสูง เป็น หนี้ ประชาชนยากจน ๓.หลังฤดูทำนามีอาชีพเสริม เท่าที่ควร ๔.การค้าขายบางส่วนยังขาด สถานที่รองรับที่ดีเพียงพอมี ความลำบากในการค้าขายเมื่อ เข้าสู่ในฤดูฝน ๕.ปัญหารายได้ไม่พอรายจ่าย ๖.ปัญหาไม่มีที่ดินทำกิน ๗.ปัญหาไม่มีทุนประกอบอาชีพ และการเข้าถึงแหล่งทุน ๘.ไม่มีแหล่งท่องเที่ยว หรือไม่มี การพัฒนาด้านแหล่งท่องเที่ยว เท่าที่ควร	-เทศบาลตำบลหนองเรือ ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลหนองเรือทุกชุมชน	ทำให้ชุมชนน่าอยู่ เศรษฐกิจที่ดีขึ้น ครอบครัวอบอุ่น และประชาชนมี คุณภาพชีวิตที่ดี
ขอบข่ายและปริมาณ ของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย	กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์ แนวโน้มในอนาคต

<u>ด้านการส่งเสริมศิลปะ</u> <u>วัฒนธรรม ประเพณี และ</u> <u>ภูมิปัญญาท้องถิ่น</u> ๑. ภูมิปัญญาท้องถิ่นไม่เป็นที่ รู้จักและให้คุณค่าเท่าที่ควร เยาวชนไม่สนใจ ๒. ขาดการถ่ายทอดและสร้าง องค์กรความรู้ชุมชน ๓. ศิลปะ วัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญา ท้องถิ่นขาดจุดเด่น	-เทศบาลตำบลหนองเรือ ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลหนองเรือทุกชุมชน	ภูมิปัญญาท้องถิ่น ได้รับการถ่ายทอด สู่เยาวชนและ ประชาชนมี คุณธรรมจริยธรรม และที่เกี่ยวข้องดีขึ้น
<u>ด้านการบริหารจัดการ</u> <u>บ้านเมืองที่ดี</u> ๑. ประชาชนบางส่วนยังไม่ เข้าใจในสิทธิและหน้าที่ของ ตนเองในการมีส่วนร่วมตาม หลักธรรมาภิบาล	-เทศบาลตำบลหนองเรือ ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลหนองเรือทุกชุมชน	การมีส่วนร่วมที่ดี ขึ้น

**๒. ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนา
ท้องถิ่นในอนาคต ด้วยเทคนิค SWOT Analysis**
จุดแข็ง (Strength)

- เทศบาลตำบลหนองเรือ มีโครงข่ายการคมนาคมขนส่งที่ได้มาตรฐาน(ถนนมลิวรรณ) เป็น
เส้นทางการการคมนาคมขนส่งที่สำคัญ สามารถเดินทางเชื่อมโยงไปยังอำเภอบ้านฝาง อำเภอ
ชุมแพ จังหวัดเลย จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดหนองบัวลำภูได้
- มีอำนาจเป็นอิสระในการบริหารจัดการและวางแผนพัฒนา แก้ไขปัญหาเพื่อตอบสนองความ
ต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างรวดเร็วและตรงเป้าหมาย
- มีระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการและระบบโครงสร้างพื้นฐานเพียงพอ สามารถขยายการ
ให้บริการเพื่อรองรับการเจริญเติบโตของชุมชนในอนาคตได้
- มีสถานศึกษาตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาและสายอาชีพและ
ระดับปริญญาตรี สามารถรองรับด้านการศึกษาได้อย่างเพียงพอ
- มีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ สามารถสร้างงานและรายได้แก่ประชาชนในท้องถิ่นได้
จำนวนหนึ่ง
- มีศูนย์ราชการและสถาบันการเงินตั้งอยู่ในพื้นที่ เช่น ธนาคารกรุงไทย ธนาคารเพื่อการเกษตร
และสหกรณ์ สถานีตำรวจ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ฯลฯ สามารถให้บริการ และอำนวยความสะดวก
สะดวกแก่ประชาชน ในการติดต่อประสานงานได้

จุดอ่อน (Weakness)

- ปัญหามลพิษทางอากาศจากโรงงานอุตสาหกรรมในช่วงเปิดหีบทำให้มีฝุ่นละอองและ
กลิ่นเหม็นรบกวนสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนมาก

- อำนาจตามภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีมากบุคลากรและงบประมาณมีจำกัด ทำให้การบริหารงานไม่คล่องตัวและเกิดประสิทธิภาพเท่าที่ควร
- วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนในชุมชนเป็นแบบเรียบง่าย ความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมสาธารณะ ด้านการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ มีน้อยมาก ทำให้การพัฒนาท้องถิ่นที่เน้นการมีส่วนร่วมของประชาชน ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร
- เส้นทางจราจรที่สำคัญของเทศบาลตำบลหนองเรือ คือถนนมลิวรรณ การจราจรไม่ค่อยสะดวกเนื่องจากการออกแบบให้มีเกาะกลางถนนขนาดใหญ่และมีจุดกลับรถที่ไม่ถูกหลักการจราจร ทำให้ผู้ใช้รถสับสนและเป็นอุปสรรคในการสัญจรไปมา
- ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองการปกครอง มีน้อยทำให้การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นไม่ตรงตามความต้องการเท่าที่ควร

โอกาส (Opportunity)

- จากแนวนโยบายในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมและตามโครงการพัฒนาแนวพื้นที่เศรษฐกิจ ตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor) สามารถเพิ่มโอกาสในทางการค้า การลงทุนทางด้านเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว เนื่องจากมีระบบโครงข่ายการคมนาคมขนส่งที่สะดวกสามารถเชื่อมโยงไปยังอำเภอและจังหวัดใกล้เคียงได้หลายแห่ง
- การยกระดับคุณภาพสินค้าทางการเกษตร อุตสาหกรรม และบริการเพื่อรองรับนโยบายการเป็นครัวโลก
- การพัฒนาทักษะและฝีมือแรงงานเพื่อรองรับการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ

ข้อจำกัด (Threats)

- การติดต่อประสานงานระหว่างจังหวัด อำเภอ และเทศบาล ไม่ค่อยสะดวกเนื่องจากระยะทางไกลและผ่านขั้นตอนหลายระดับทำให้การประสานงานด้านข้อมูลข่าวสารหรือนโยบายต่างๆ ล่าช้า
- การส่งเสริมการลงทุนจากภาครัฐไม่สามารถกระตุ้นการลงทุนในพื้นที่ได้เท่าที่ควร
- ประสพภัยทางธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม ภัยแล้ง ทำให้การทำการเกษตรไม่ได้ผลผลิตตามต้องการ

๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

๑) การเปลี่ยนแปลงในประเทศที่จะส่งผลกระทบต่อเทศบาลตำบลหนองเรือ

- รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ที่จะนำมาใช้จะส่งผลกระทบต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างไร
- แนวโน้มการควมรวมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีพื้นที่ในตำบลเดียวกันให้มีองค์กรเดียว
- การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของการจัดสรรเงินงบประมาณให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- การเปลี่ยนแปลงระเบียบกฎหมายและโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใหม่
- การเปลี่ยนแปลงแนวคิดเกี่ยวกับบริการสาธารณะของคนรุ่นใหม่
- การเปลี่ยนแปลงทางสังคม (New Normal) รูปแบบการดำเนินชีวิตอย่างใหม่ที่แตกต่างจาก

อดีต อันเนื่องจากมีบางสิ่งมากระทบจากโรคระบาด “COVID - 19” จนแบบแผนและแนวทางปฏิบัติที่คนใน

สังคมคุ้นเคยอย่างเป็นปกติและเคยคาดหวังล่วงหน้าได้ ต้องเปลี่ยนแปลงไปสู่วิถีใหม่ภายใต้หลักมาตรฐานใหม่ที่ไม่คุ้นเคย

๒) การเปลี่ยนแปลงในระดับภูมิภาคที่จะส่งผลกระทบต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

AEC หรือ Asean Economics Community คือ การรวมตัวของชาติในอาเซียน ๑๐ ประเทศ เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกันจะมีรูปแบบคล้ายๆ กลุ่ม Euro Zone จะทำให้มีผลประโยชน์อำนาจต่อรองต่างๆ กับคู่ค้าได้มากขึ้น และการนำเข้าส่งออกของชาติในอาเซียนก็จะเสรี ยกเว้นสินค้าบางชนิดที่แต่ละประเทศอาจจะขอไว้ไม่ลดภาษีนำเข้า (เรียกว่าสินค้าอ่อนไหว) Asean จะรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AC)

๑. การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน
๒. การเป็นภูมิภาคที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง
๓. การเป็นภูมิภาคที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน
๔. การเป็นภูมิภาคที่มีการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก

จากการที่เทศบาลตำบลหนองเรือ ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนา ไว้จำนวน ๗ ยุทธศาสตร์ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อเทศบาลตำบลหนองเรือ ในยุทธศาสตร์ต่างๆ ดังนี้

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคน และชุมชนให้มีคุณภาพ

ปัญหาสังคมจะรุนแรงถ้าไม่ได้รับการวางแผนที่ดี ปัญหาการแบ่งชนชั้น ถ้าคนไทยทำงานกับคนต่างชาติที่ด้อยกว่า อาจมีการแบ่งชนชั้นกันได้จะมีชุมชนสลับเกิดขึ้น และอาจมี พม่าทาว์น ลาวทาว์น กัมพูชาทาว์น ปัญหาอาชญากรรมจะรุนแรง สถิติการก่ออาชญากรรมจะเพิ่มขึ้นอย่างมากจากชนชั้น ที่มีปัญหาคนจะทำผิดกฎหมายมากขึ้นเนื่องจากไม่รู้กฎหมาย ส่วนปัญหาภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่คนไทยมีความเชี่ยวชาญในการสื่อสารน้อยกว่าประเทศอื่นๆ ในอาเซียน ดังนั้น เทศบาลตำบลหนองเรือ จึงได้เริ่มต้นสนับสนุนส่งเสริมการสอนภาษาอังกฤษโดยเครือข่ายโรงเรียนในพื้นที่ เพื่อนำร่องไปสู่โครงการอื่นๆ ในการเร่งรัดพัฒนาให้ประชาชนในพื้นที่มีทักษะในการสนทนาภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

ปัญหาด้านสาธารณสุขที่สำคัญคงหนีไม่พ้น โรคติดต่อที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็น โรคเอดส์ ไข้เลือดออก SARs ไข้หวัดนก โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา “COVID - 19” และโรคอื่นๆ ที่มีผลมาจากการเคลื่อนย้ายแรงงานเข้ามาในไทย การค้ามนุษย์และการท่องเที่ยว มีความเสี่ยงต่อการปนเปื้อน การแพร่ระบาดของโรคศัตรูพืช และโรคระบาดสัตว์

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน

การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ของไทย ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศบาลตำบลหนองเรือ ตั้งอยู่ในเส้นทางยุทธศาสตร์ East-West Economic Corridor (EWEC) เส้นทางที่สองแนวตะวันออก-ตะวันตก เป็นการ “ตัดขวาง” เชื่อมระหว่างสองมหาสมุทรคือ มหาสมุทรแปซิฟิกทางตะวันออก และมหาสมุทรอินเดียทางตะวันตก เป็นเส้นทางกลุ่ม EWEC มีเส้นเดียว ไม่มีเส้นย่อย จุดเริ่มต้นคือเมืองดานังในเวียดนาม (ซึ่งเป็นเมืองท่าสำคัญของเวียดนาม) ตัดผ่านลาวและไทย มาถึงเมืองมะละแหม่ง หรือมะละไย (Mawlamyine) ในพม่า จุดข้ามแดนสำคัญในเส้นทาง R๒ คือสะพานมิตรภาพไทย-ลาวแห่งที่สองที่ จ.มุกดาหาร (สร้างเสร็จแล้ว) กับสะพานนะเขต และด่านที่ อ.แม่สอด จ.ตาก กับเมืองเมียวดีของพม่าจังหวัดที่มีเส้นทาง R๒ ผ่านคือ ตาก สุโขทัย พิษณุโลก อ.หล่มสัก อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น กาฬสินธุ์ มุกดาหาร ต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการหลั่งไหลเข้ามาของประชากรประเทศเพื่อนบ้านไม่ว่าจะเข้ามาในฐานะนักท่องเที่ยว คนทำงาน หรือการอื่นใด การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ เช่น ถนน ป้ายจราจรที่มีภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศที่จำเป็น เป็นต้น

๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจ และการสร้างรายได้ของชุมชน

เทศบาลตำบลหนองเรือ ต้องเร่งบูรณาการแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ สร้างกิจกรรมหรือหาผลิตภัณฑ์ที่เป็นอัตลักษณ์ของชุมชนรวมทั้งร่วมบูรณาการการทำงานกับโรงแรมรีสอร์ท ที่พำนักในพื้นที่ เพื่อพัฒนาไปสู่ความยั่งยืนของแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าว

๔. ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การบุกรุกพื้นที่ป่าอาจมีมากขึ้น ด้วยสาเหตุทั้งที่เกิดจากคนไทยและชาวต่างชาติ สาเหตุที่เกิดจากคนไทยคือการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรทำให้ที่ทำกินไม่เพียงพอต่อความต้องการ หรือการขายที่ดินให้นายทุนต่างชาติแล้วไม่มีที่ทำกินจึงต้องไปเปิดป่าใหม่ ส่วนสาเหตุจากชาวต่างชาติ อาจมีนายทุนเข้ามาทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การตัดไม้เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การเข้าสัมปทานเหมืองแร่ หรือทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญอื่นๆ มลพิษจากข้อเสียข้ามแดน เช่น อาจมีขยะข้ามแดน

๕. ยุทธศาสตร์การรักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชน

การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ของไทย ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศบาลตำบลหนองเรือ ต้องให้ความสำคัญกับการจัดระเบียบชุมชนสังคมและความสงบเรียบร้อยมากขึ้น เนื่องจากกฎหมายและวัฒนธรรมของแต่ละชนชาติอาจมีความแตกต่างกัน ดังนั้น อาจมีการฝ่าฝืนกฎหมายจากชาวต่างประเทศในไทยมากขึ้นทั้งโดยตั้งใจและความไม่รู้กฎหมาย อีกทั้ง อาจเกิดปัญหาอาชญากรรม ยาเสพติด เพิ่มขึ้นจากการหลั่งไหลของแรงงานต่างด้าวที่เข้ามาทำงานในไทยมากขึ้น

๖. ยุทธศาสตร์การส่งเสริมกีฬา ศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ด้านศาสนาอาจเกิดความขัดแย้งในการเผยแพร่ศาสนาของชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในไทยมากขึ้น เช่น อาจมีการเผยแพร่ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม อาจมีการกระทบกระทั่งกันระหว่างผู้นับถือศาสนาที่แตกต่างกัน เช่น ชาวคริสต์เียนมาท่องเที่ยวในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวและมีการลบลูอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เป็นต้น

ด้านวัฒนธรรมประชาสังคมวัฒนธรรมอาเซียน(ASEAN SOCIO-CULTURAL COMMUNITY) มีแผนปฏิบัติการด้านสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนระบุในแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ที่สำคัญ คือ การพัฒนามนุษย์และการสร้างอัตลักษณ์อาเซียน ต้องสร้างความตระหนักรู้ถึงความแตกต่างในมรดกทางวัฒนธรรม เช่น มุสลิมมีอาหารที่เป็นข้อห้าม ตามธรรมเนียมบรูไนไม่มีการจับมือกับเพศตรงข้าม การใช้มือซ้ายในการส่งของหรือนามบัตรให้แก่ชาวมุสลิมถือเป็นสิ่งไม่สุภาพ เป็นต้น

๗. ยุทธศาสตร์การพัฒนาทรัพยากรบุคคลและการบริหารจัดการองค์กร

ด้านการเมืองในระดับชาติอาจยังความขัดแย้งด้านการเมืองระหว่างรัฐสมาชิกด้วยกันเอง รวมทั้งปัญหาการก่อการร้ายที่เป็นผลมาจากการเมือง ซึ่งประเทศใดประเทศหนึ่งไม่สามารถแก้ไขได้โดยลำพัง การบริหารภาครัฐต้องเร่งรัดพัฒนาให้ตอบสนองการให้บริการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้บริการในด้านการอนุญาต อนุมัติ ต่างๆ ซึ่งต้องมีคู่มือภาษาอังกฤษ จีน เป็นต้น เพื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติที่ต้องการทำนิติกรรมต่างๆซึ่งเกี่ยวกับรัฐ เช่น การเสียภาษีบำรุงท้องที่ การเสียภาษีป้าย เป็นต้น อีกทั้งเจ้าหน้าที่ภาครัฐจำเป็นต้องพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับที่สื่อสารกับผู้ใช้บริการที่เป็นชาวต่างชาติ
